

Проект
вноситься народними депутатами
України – членами Комітету з питань
екологічної політики та
природокористування
О.Бондаренком та іншими

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про управління відходами

Цей Закон визначає правові, організаційні, економічні засади діяльності щодо запобігання утворенню, зменшення обсягів утворення відходів, зниження негативних наслідків від управління відходами, сприяння підготовці їх до повторного використання, рециклінгу і відновленню з метою запобігання негативному впливу відходів на здоров'я людей та навколишнє природне середовище.

Розділ 1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

- 1) *безхазяйні відходи* – відходи, власника яких не встановлено або власник яких не є відомим;
- 2) *біовідходи* – відходи зелених насаджень, харчові та кухонні відходи домогосподарств, закладів громадського харчування та роздрібної торгівлі, та подібні відходи харчової промисловості, що здатні до анаеробного або аеробного розкладання;
- 3) *великогабаритні відходи* – побутові відходи, які за своїм розміром не можуть бути розміщені у контейнери об'ємом до 1,1 кубічного метра;
- 4) *видалення* – операція, що не є відновленням відходів навіть тоді, коли одним із наслідків такої операції є використання речовин або енергії. Невичерпний перелік операцій з видалення відходів наведено в додатку 1;

5) *виробник продукції* – суб'єкт господарювання, що вводить в обіг продукцію, яку він виробляє або імпортує;

6) *відновлення* – операція, в результаті якої відходи слугують для корисних цілей заміняючи матеріали, які в іншому випадку були б використані для виконання певної функції, або відходи які підготовлені для виконання цієї функції на підприємстві або в іншій господарській діяльності. Невичерпний перелік операцій з відновлення відходів наведено в додатку 2;

7) *відходи* – будь-які речовини, матеріали і предмети, що утворилися у процесі виробництва чи споживання, а також товари (продукція), що повністю або частково втратили свої споживчі властивості, і не мають подальшого використання за місцем їх утворення чи виявлення і від яких їх власник позбувається, має намір або повинен позбутися;

8) *відходи будівництва та знесення* – відходи, що утворилися внаслідок будівництва або знесення будівель та інженерних споруд;

9) *відходи, що не є небезпечними* – відходи, що не мають небезпечних властивостей з Переліку властивостей відходів, які роблять їх небезпечними, наведеного в додатку 3;

10) *відходи харчових продуктів* – харчові продукти що повністю або частково втратили свої споживчі властивості, і не мають подальшого використання і від яких їх власник позбувається, має намір або повинен позбутися;

11) *відходи, що біологічно розкладаються* – відходи, що мають властивості піддаватися анаеробному або аеробному розкладу, такі як відходи харчових продуктів, садові та паркові відходи, папір, картон;

12) *власник відходів* – фізична особа, юридична особа та фізична особа-підприємець, яка утворює відходи або ж яка відповідно до закону володіє, користується і розпоряджається відходами;

13) *вторинна сировина* – речовини та матеріали, отримані в результаті підготовки до відновлення та/або відновлення відходів (у тому числі рециклінгу), які використовуються замість первинної сировини;

14) *декларація про відходи* – документ, який згідно з цим Законом подають власники відходів у разі, коли їх діяльність призводить до утворення небезпечних відходів або відходів, що не є небезпечними, якщо річний обсяг їх утворення перевищує 50 тонн;

15) *догляд за полігоном після його закриття* – дії, пов'язані з утриманням полігону після його закриття, контролем і моніторингом параметрів навколишнього природного середовища, усуненням можливих негативних впливів полігону на навколишнє природне

середовище та здоров'я людини, протягом 30 років після припинення експлуатації;

16) *захоронення* – розміщення відходів на поверхні чи в землі (підземне) у спосіб, що не становить загрози для навколишнього природного середовища та здоров'я людини і не передбачає їх подальше оброблення;

17) *зберігання відходів* – тимчасове (не більше одного року) перебування відходів на об'єктах управління відходами до їх оброблення;

18) *збирання* – діяльність, пов'язана з вилученням, накопиченням і зберіганням відходів суб'єктами господарювання у сфері управління відходами, включаючи сортування, з метою їх подальшого перевезення на об'єкти оброблення відходів;

19) *зворотне заповнення* – операція з відновлення, у результаті якої придатні для цього відходи використовуються для заповнення гірничих виробок (пустот), рекультивації, інших інженерних цілей, замінюючи при цьому матеріали, які не є відходами;

20) *ієрархія управління відходами* — послідовність методів і засобів управління відходами, які забезпечують мінімізацію їх утворення, екологічно безпечне управління та спрямовані на запобігання негативному впливу відходів на стан навколишнього природного середовища та здоров'я людини;

21) *медичні відходи* — відходи, пов'язані з медичним обслуговуванням людей і тварин та/або проведенням відповідних досліджень;

22) *муніципальна система управління побутовими відходами* - комплекс заходів, об'єктів управління відходами та суб'єктів, що надають окремі послуги з управління відходами, в межах територіальної громади або об'єднаної територіальної громади;

23) *небезпечні відходи* – відходи, що мають одну чи більше небезпечних властивостей з Переліку властивостей відходів, які роблять їх небезпечними, наведеного в додатку 3;

24) *об'єкт управління відходами* – місце, установка, інженерна споруда або інший об'єкт, що використовується для збирання, зберігання, відновлення та видалення відходів;

25) *оброблення* – операція з відновлення або видалення відходів, включаючи підготовку до них;

26) *оператор муніципальної системи управління побутовими відходами* – комунальне підприємство, уповноважене виконавчим органом відповідної місцевої ради на організацію роботи муніципальної системи управління побутовими відходами.

27) *операції з управління відходами* – збирання, перевезення, відновлення (у тому числі сортування) та видалення відходів;

28) *первинна сировина* – природні речовини та матеріали, безпосередньо з яких виробляється продукція або які є джерелом енергії;

29) *перевезення* – транспортування відходів від місць їх утворення до об'єктів управління відходами, а також від одного об'єкта утворення або управління відходами до іншого;

30) *підготовка до видалення* – попередні операції перед видаленням, включаючи підготовчі процеси, зокрема розбирання, сортування, ущільнення, гранулювання, сушіння, подрібнення, перепакування, розділення, змішування перед проведенням будь-якої операції, визначеної в позиціях D1—D12 додатка 1;

31) *підготовка до відновлення* – попередні операції перед відновленням, включаючи підготовчі процеси, зокрема розбирання, сортування, ущільнення, гранулювання, сушіння, подрібнення, перепакування, розділення, змішування, перед проведенням будь-якої операції, визначеної в позиціях R1— R11 додатка 2;

32) *підготовка до повторного використання* – операції з відновлення, такі як перевірка, очищення або ремонт, після яких речовини, предмети можуть бути використані повторно без будь-якої іншої попередньої підготовки;

33) *повторне використання продукції* – будь-яка операція, за якої продукція або її складові (компоненти), що не є відходами, повторно використовуються з тією самою метою, для якої вони були призначені;

34) *побутові відходи* - змішані та/або роздільно зібрані відходи від домогосподарств, включаючи відходи паперу, картону, скла, пластику, деревини, текстилю, упаковки, біовідходи, металобрухт, відходи електричного та електронного обладнання, відходи батарей та акумуляторів, медичні та небезпечні відходи у складі побутових, великогабаритні та ремонтні відходи, а також змішані та/або роздільно зібрані відходи з інших джерел у разі, коли ці відходи подібні за своїм складом до відходів домогосподарств.

Побутові відходи не включають відходи промисловості, сільського і лісового господарства, рибальства та аквакультури, резервуарів для септиків, стічні води та відходи від їх оброблення, включаючи осад стічних вод, транспортні засоби, у яких закінчився строк експлуатації, відходи будівництва і знесення.

35) *полігон* – місце захоронення відходів, призначене для їх розміщення на поверхні чи в землі (підземне), включаючи:

- внутрішні місця для видалення відходів, на яких утворювач відходів здійснює видалення власних відходів на місці утворення;
- постійне місце, на якому відходи зберігаються понад один рік.

36) *послуга з управління побутовими відходами* – комплекс заходів, операцій та послуг з управління відходами (збирання, вивезення, відновлення та видалення побутових відходів), що надається виконавцем послуги з управління побутовими відходами;

37) *послуга зі збирання побутових відходів* – роздільне збирання побутових відходів, що здійснюється оснащеними транспортними засобами або у муніципальних пунктах роздільного збирання побутових відходів;

38) *послуга з вивезення побутових відходів* – збирання та перевезення побутових відходів від місць їх утворення або збирання до об'єктів управління відходами;

39) *послуга з відновлення побутових відходів* – здійснення технологічних операцій відповідно до додатку 2 цього Закону, пов'язаних із зміною фізичних, хімічних чи біологічних властивостей побутових відходів;

40) *послуга з видалення побутових відходів* – здійснення технологічних операцій відповідно до додатку 1 цього Закону;

41) *приймання* – отримання відходів, на які встановлено систему розширеної відповідальності виробника, у місцях продажу, адміністративних, соціальних, громадських, комерційних, розважальних, рекреаційних, туристичних та інших закладах, у встановленому законом порядку, з метою їх передачі протягом одного року суб'єктам господарювання у сфері управління відходами;

42) *ремонтні відходи* – залишки речовин, матеріалів, предметів, виробів, що утворилися під час проведення реконструкції, ремонту, реставрації об'єктів будівництва;

43) *рециклінг* – операція з відновлення, в результаті якої відходи переробляються на продукцію, матеріали або речовини. Ця операція включає перероблення органічного матеріалу, проте не включає відновлення енергії чи перероблення на матеріали, що будуть використовуватися як паливо або матеріали для зворотного заповнення;

44) *роздільне збирання* – збирання відходів залежно від їх виду, характеристики та складу у спосіб, що сприятиме їх подальшому обробленню;

45) *система розширеної відповідальності виробника* – комплекс економічних, фінансових, адміністративних та організаційних заходів для забезпечення відповідальності виробників продукції за управління стадією відходів у життєвому циклі продукції та матеріалів;

46) *сортування відходів* – діяльність або операція, пов'язана з механічним розподілом відходів за їх фізико-хімічними

властивостями, матеріальними складовими, енергетичною цінністю, іншими показниками з метою їх підготовки до оброблення;

47) *специфічні види відходів* – групи відходів із схожими характеристиками, які, беручи до уваги властивості, потребують спеціальних методів і засобів управління;

48) *суб'єкт господарювання у сфері управління відходами* – юридична особа або фізична особа-підприємець, що здійснює збирання, перевезення, відновлення та видалення відходів відповідно до законодавства;

49) *термічне оброблення* – технологічний процес з оброблення відходів при температурі вище 850°C;

50) *тимчасове зберігання відходів* – зберігання відходів утворювачами відходів у спосіб, що не становить загрози для навколишнього природного середовища та здоров'я людини, протягом одного року з моменту їх утворення з метою подальшої передачі суб'єктам господарювання у сфері управління відходами;

51) *управління відходами* – збирання, перевезення, відновлення (у тому числі сортування) та видалення відходів, включаючи нагляд за такими операціями та подальший догляд за об'єктами видалення відходів;

52) *утворювач відходів* – фізична особа, юридична особа та фізична особа-підприємець, в результаті діяльності якої утворюються відходи;

53) *установка для спалювання відходів* – будь-яка стаціонарна або мобільна технічна одиниця та обладнання, призначене для термічного оброблення відходів, із відновленням утворюваного при горінні тепла або без такого, шляхом спалювання відходів за допомогою окислювання, а також інших процесів термічного оброблення, як то піроліз, газифікація, плазмовий процес, якщо речовини, що утворюються в результаті оброблення, у подальшому спалюються;

54) *установка сумісного спалювання відходів* – будь-яка стаціонарна або мобільна технічна одиниця, призначенням якої є утворення енергії або виробництво матеріальних продуктів, та яка використовує відходи у якості звичайного або додаткового палива або в якій відходи проходять термічне оброблення з метою видалення шляхом спалювання за допомогою окислювання, а також інших процесів термічного оброблення, як то піроліз, газифікація, плазмовий процес, якщо речовини, що утворюються в результаті оброблення, у подальшому спалюються.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Цей Закон регулює відносини, пов'язані з управлінням відходами, що утворюються в Україні, перевозяться через її територію, вивозяться за її межі, а також із перевезенням і обробленням відходів, що ввозяться в Україну.

2. Дія цього Закону не поширюється на:

- 1) невлонювані газоподібні речовини, що викидаються безпосередньо в повітря;
- 2) радіоактивні відходи;
- 3) вибухові речовини військового та цивільного призначення, виведені з експлуатації;
- 4) незабруднений ґрунт та інші природні матеріали, добуті під час проведення будівельних робіт, за умови, що матеріал використовуватиметься під час будівництва у своєму природньому (первісному) стані, на місцевості, де його було добуто;
- 5) побічні продукти тваринного походження, не призначені для споживання людиною, які регулюються Законом України «Про побічні продукти тваринного походження, не призначені для споживання людиною», за виключенням тих, до яких застосовані операції оброблення відходів відповідно до цього Закону;
- 6) зворотні води;
- 7) відходи видобувної промисловості, що утворились внаслідок проведення розвідувальних робіт, видобутку, оброблення та зберігання корисних копалин і розроблення родовищ корисних копалин, які регулюються згідно із законом;
- 8) донні осади (відклади), що покривають дно водного об'єкту, якщо доведено, що вони не є небезпечними.

Стаття 3. Основні цілі та принципи державної політики у сфері управління відходами

1. Основними цілями державної політики у сфері управління відходами є:

- 1) захист навколишнього природного середовища та здоров'я людини від негативного впливу відходів;
- 2) здійснення заходів у сфері управління відходами без загрози здоров'ю людей та спричинення шкоди навколишньому природному середовищу, зокрема, без ризику для компонентів довкілля та в межах встановлених нормативів шкідливого впливу фізичних факторів.

3) дотримання ієрархії управління відходами, ведення обліку відходів на підставі Національного переліку відходів і надання звітності з управління відходами;

4) впровадження заходів, що сприяють повторному використанню продукції та підготовці до повторного використання відходів, застосування економічних інструментів для повторного використання продукції;

5) впровадження заходів для створення органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, відповідно до їх компетенції, системи роздільного збирання відходів, з метою сприяння їх рециклінгу;

6) впровадження принципу “забруднювач платить” для покриття витрат на управління відходами їх утворювачами та власниками;

7) запровадження розширеної відповідальності виробника.

2. Основними принципами державної політики у сфері управління відходами є:

1) запобігання – вжиття заходів для запобігання утворенню відходів, а також для уникнення, зменшення або усунення негативного впливу відходів на навколишнє природне середовище та здоров'я людини;

2) “забруднювач платить” – витрати на запобігання утворенню відходів, їх збирання, перевезення та оброблення, включаючи витрати на утримання об'єктів інфраструктури з управління відходами, покриваються утворювачем та власником відходів;

3) територіальної наближеності – оброблення відходів повинно здійснюватися на найближчій споруді або установці з оброблення відходів або в місці захоронення відходів, враховуючи екологічну та економічну ефективність;

4) самодостатності – створення органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування відповідно до їх компетенції пунктів збирання, об'єктів відновлення та видалення побутових відходів.

Стаття 4. Ієрархія управління відходами

1. Ієрархія управління відходами впроваджується центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями шляхом:

1) запобігання утворенню відходів;

2) підготовки до повторного використання відходів;

3) рециклінгу;

4) відновлення, за винятком рециклінгу (у тому числі відновлення з виробленням енергії);

5) видалення.

2. Підприємства, установи та організації, діяльність яких призводить до утворення відходів, мають дотримуватись ієрархії управління відходами у такий спосіб:

1) планувати та здійснювати свою діяльність так, щоб запобігати утворенню або зменшувати обсяги відходів, їх негативний вплив на навколишнє природне середовище та здоров'я людини під час виробництва продукції, під час та після її використання;

2) здійснювати відновлення відходів, утворенню яких не вдалося запобігти, забезпечуючи підготовку відходів до повторного використання, рециклінг або інші операції з відновлення, включаючи відновлення з виробленням енергії та органічне відновлення біовідходів;

3) видаляти лише ті відходи, що непридатні з технологічних причин до рециклінгу чи інших операцій з відновлення.

Стаття 5. Запобігання утворенню відходів

1. Запобігання утворенню відходів досягається такими заходами:

1) заохочення та підтримки суб'єктів господарювання щодо сталого виробництва і споживання продукції;

2) заохочення проектування, виробництва та використання ресурсоефективної та більш довговічної продукції, у тому числі подовження строку її використання, а також продукції, придатної до ремонту, повторного використання та модернізації;

3) виділення з відходів сировини, яка може бути повторно використана;

4) доступності запасних частин, інструкцій з експлуатації, технічної інформації чи інших інструментів, обладнання або програмного забезпечення, що дозволяють проводити ремонт і повторне використання продукції без зниження рівня її якості та безпеки функціонування;

5) зменшення обсягів утворення відходів з урахуванням впровадження найкращих доступних технологій і методів управління відходами в процесі промислового виробництва, видобутку корисних копалин, будівництва та знесення, під час виготовлення продукції;

6) зменшення вмісту шкідливих речовин у матеріалах і продукції;

7) зменшення обсягів утворення відходів, що не є придатними для підготовки їх до повторного використання або рециклінгу;

8) визначення продукції, яка є основним джерелом забруднення, особливо природного середовища, вжиття відповідних заходів для запобігання та зменшення обсягів утворення відходів такої продукції;

9) проведення інформаційних кампаній для підвищення громадської обізнаності щодо запобігання утворенню відходів та забрудненню навколишнього природного середовища;

10) створення та підтримки суб'єктами господарювання, органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, відповідно до їх компетенції, пунктів для ремонту та повторного використання продукції;

11) зменшення обсягів утворення відходів харчових продуктів у роздрібних та інших торгівельних мережах, закладах громадського харчування та домогосподарствах.

Стаття 6. Підготовка до повторного використання відходів, рециклінг та інші види відновлення відходів

1. Забезпечення повторного використання відходів здійснюється шляхом створення та підтримки об'єктів управління відходами, які здійснюють операції з підготовки відходів до повторного використання, запровадження економічних інструментів та встановлення цільових показників підготовки повторного використання, а також інших заходів.

2. Для полегшення або вдосконалення підготовки до повторного використання відходів, забезпечення високоякісного рециклінгу та інших операцій з відновлення, відходи підлягають роздільному збиранню та не повинні змішуватися з іншими відходами або матеріалами, що мають різні властивості.

Роздільне збирання відходів у населених пунктах здійснюється для таких видів відходів, як відходи паперу та картону, пластику, скла, металобрухту. При цьому, створюються умови для забезпечення роздільного збирання біовідходів, відходів зелених насаджень, текстилю, небезпечних відходів у складі побутових, медичних відходів у складі побутових та інших видів відходів, що підлягають роздільному збиранню.

3. Роздільно зібрані відходи, призначені для підготовки до повторного використання та рециклінгу, не можуть спалюватися чи видалятися, за винятком відходів, що утворюються внаслідок сортування або інших операцій з оброблення роздільно зібраних відходів, та відходів, що не придатні до повторного використання та рециклінгу.

4. Небезпечні речовини, суміші та складові (компоненти) повинні бути видалені з відходів до або під час відновлення.

5. Цільові показники, необхідні для досягнення цілей, встановлених статтею 3 цього Закону, встановлюються законами щодо продукції, на яку поширюється розширена відповідальність виробника та Кабінетом Міністрів України щодо інших видів відходів.

Стаття 7. Національний перелік відходів

1. Відходи класифікуються на небезпечні або відходи, що не є небезпечними відповідно до Національного переліку відходів і Порядку класифікації відходів з урахуванням їх походження, складу, властивостей, наведених у додатку 3 цього Закону.

2. Зміна класифікації небезпечних відходів на відходи, що не є небезпечними, не повинна досягатися шляхом розбавлення або змішування відходів з метою зниження початкової концентрації небезпечних речовин до рівня, що є нижчим за порогові значення, для визначення відходів небезпечними.

3. Національний перелік відходів підлягає перегляду кожні три роки.

4. Національний перелік відходів і Порядок класифікації відходів затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 8. Припинення статусу відходів

1. Власник відходів може оголосити припинення статусу відходів для таких видів відходів:

- 1) брухт заліза, сталі (чорних металів) та алюмінію, включаючи брухт алюмінієвого сплаву;
- 2) брухт міді, включаючи брухт сплаву міді;
- 3) склобій.

2. Відходи втрачають статус відходів у разі здійснення операцій рециклінгу або інших операцій відновлення при сукупності таких умов:

- 1) речовина або предмет широко вживається для певних цілей;
- 2) існує ринок або потреба у такій речовині або такому предметі;
- 3) речовина або предмет відповідає технічним вимогам і не суперечить законодавству та стандартам, що застосовуються до продуктів;
- 4) використання речовини або предмету не призведе до загального погіршення для довкілля чи здоров'я людини.

3. Кількість відходів, для яких було оголошено припинення статусу відходів, враховується для виконання показників відновлення лише у тому випадку, якщо операції з відновлення проводились

відповідно до вимог цього Закону та іншого законодавства у сфері управління відходами.

4. Критерії, що визначають припинення статусу відходів та Порядок оголошення припинення статусу відходів затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 9. Побічні продукти

1. Речовини, предмети, що утворюються при виробництві основної продукції і не є метою даного виробництва, але придатні як сировина в іншому виробництві чи для використання як готова продукція, розглядаються як побічні продукти.

2. Речовина, предмет відноситься до побічних продуктів при сукупності умов:

1) визначено подальше використання речовини, предмету;

2) речовина, предмет можуть бути використані в тому вигляді, в якому вони утворилися без подальшого оброблення, окрім нормальної виробничої практики передбаченої галузевими стандартами;

3) речовина, предмет утворюються як невід'ємна складова виробничого процесу;

4) речовина, предмет відповідають всім встановленим вимогам до продукції, а також вимогам щодо охорони навколишнього природного середовища і здоров'я людини і, при цьому, їх використання не представляє небезпеки для здоров'я людини та навколишнього природного середовища.

Кабінетом Міністрів України встановлюються Критерії для віднесення речовин, предметів до побічних продуктів.

Стаття 10. Система розширеної відповідальності виробника

1. Розширена відповідальність виробника встановлюються законами до виробників продукції, в результаті споживання/використання якої утворюються відходи упаковки, електричного та електронного обладнання, батарей і акумуляторів, транспортних засобів, знятих з експлуатації, мастил (олив), шин, текстилю тощо.

2. Виробники продукції можуть виконувати свої зобов'язання стосовно досягнення цільових показників щодо підготовки до повторного використання та рециклінгу або іншого відновлення у формі: створення (приєднання до) організації колективної розширеної відповідальності виробника, створення організації індивідуальної розширеної відповідальності виробника, сплати екологічного

податку. Окремими законами встановлюється одна або декілька форм виконання зобов'язань розширеної відповідальності виробника, що застосовується до конкретної продукції.

3. Системи розширеної відповідальності виробника включають:

1) приймання та збирання від кінцевих споживачів відходів, що утворилися внаслідок використання продукції, а також подальше управління цими відходами та фінансову відповідальність за таку діяльність;

2) інформування утворювачів відходів від продукції, на яку поширюється система розширеної відповідальності виробника, про заходи, які вони можуть здійснювати з метою запобігання утворенню відходів, їх придатності для підготовки до повторного використання та рециклінгу, про наявні системи для приймання та роздільного збирання відходів, що утворилися внаслідок використання продукції;

3) здійснення заходів з розроблення продукції та її складових (компонентів) з урахуванням мінімізації негативного впливу на навколишнє природне середовище, зменшення обсягів утворення відходів у процесі її виробництва та використання, виробництво довговічної продукції, придатної для ремонту та повторного використання, а також максимальне залучення у виробництво великих обсягів вторинної сировини.

4. Виробник або організація, яка виконує обов'язки з розширеної відповідальності від імені виробника, зобов'язані:

1) забезпечувати послугами з приймання та збирання відходів, що утворилися внаслідок використання продукції, на всій території України;

2) забезпечити досягнення встановлених законодавством цільових показників щодо підготовки до повторного використання та рециклінгу або іншого відновлення відходів;

3) мати достатню фінансову та організаційну спроможність для виконання своїх обов'язків;

4) забезпечити щорічне проведення зовнішнього незалежного аудиту фінансової звітності відповідно до законодавства про аудит, а також оприлюднювати відповідні аудиторські звіти;

5) оприлюднювати інформацію щодо досягнення цільових показників з підготовки до повторного використання та рециклінгу або іншого відновлення, а у випадку колективного виконання зобов'язань, розширеної відповідальності виробників, забезпечити оприлюднення інформації про:

- засновників організації колективної розширеної відповідальності виробників та її членів;
- розмір фінансових внесків, сплачених виробниками на одиницю або на тону продукції, що розміщується на ринку;

- процедуру відбору підрядників;

б) проводити інформаційно-просвітницьку роботу з населенням, роботу в закладах освіти щодо управління видами відходів, на які розповсюджується розширена відповідальність виробника.

5. Фінансові внески, сплачені виробником для виконання своїх зобов'язань, у тому числі, забезпечують покриття наступних витрат:

1) організацію приймання, роздільного збирання, перевезення та оброблення відходів, включаючи оброблення, необхідне для досягнення встановлених законодавством цільових показників з підготовки до повторного використання та рециклінгу або іншого відновлення, витрат, необхідних для виконання інших показників та цілей, з врахуванням прибутку, отриманого від підготовки повторного використання відходів, продажу вторинної сировини та невикористаних депозитних внесків;

2) адміністративні витрати;

3) вартість надання інформації, визначеної законодавством, громадськості, утворювачам та власникам відходів;

4) ведення обліку, підготовку звітності та проведення аудитів.

6. Організації розширеної відповідальності виробника несуть цивільну, адміністративну, адміністративно-господарську відповідальність за недосягнення цільових показників щодо підготовки до повторного використання та рециклінгу або іншого відновлення.

Стаття 11. Право власності на відходи

1. Суб'єктами права власності на відходи є громадяни України, іноземці, особи без громадянства, підприємства, установи та організації всіх форм власності, територіальні громади, Автономна Республіка Крим і держава.

2. Територіальні громади є власниками відходів, які передані їх утворювачами або попередніми власниками до муніципальних систем управління побутовими відходами, а також безхазяйних відходів, що знаходяться на їх території.

3. У разі приватизації державних підприємств, в результаті діяльності яких накопичено відходи, право власності на відходи та обов'язок щодо відшкодування заподіяної відходами шкоди для здоров'я людини, майна фізичних або юридичних осіб та навколишнього природного середовища переходить до нових власників державних підприємств, якщо інше не передбачено договором купівлі-продажу цих підприємств відповідно до закону.

Договором купівлі-продажу може бути передбачена солідарна відповідальність.

4. При зміні власника чи користувача земельної ділянки, на якій розміщені відходи, питання власності на відходи вирішується договором. За відсутності таких положень у договорі власником відходів є власник земельної ділянки.

Стаття 12. Виявлення та облік безхазяйних відходів

1. Власник або користувач земельної ділянки, на якій виявлено відходи, власник яких не встановлений, невідкладно інформує про це органи місцевого самоврядування або місцеві органи виконавчої влади.

2. Орган місцевого самоврядування або місцевий орган виконавчої влади із залученням територіальних органів центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, територіальних органів поліції, встановлюють утворювача або власника виявлених відходів на основі:

- 1) інформації, наданої власником або користувачем земельної ділянки, на якій виявлено відходи, власник яких не встановлений;
- 2) інформації, наданої громадянами, підприємствами, установами та організаціями, засобами масової інформації;
- 3) аудіо- та відеозаписів, наданих громадянами, підприємствами, установами, організаціями;
- 4) інших джерел, незаборонених законодавством.

3. Якщо власник відходів встановлений, він зобов'язаний відшкодувати всі витрати на його пошук та витрати на збирання, перевезення та оброблення відходів суб'єктом господарювання у сфері управління відходами, а також компенсувати інші збитки та шкоду, заподіяну забрудненням та іншим негативним впливом відходів на навколишнє природне середовище.

4. Якщо власник відходів не встановлений, передача відходів до суб'єкта господарювання у сфері управління відходами та усунення негативних наслідків, спричинених ними, відбуваються за рахунок державного бюджету для відходів, виявлених за межами населеного пункту, та за рахунок місцевого бюджету для відходів, виявлених у межах населеного пункту.

5. Збирання, перевезення та/або оброблення безхазяйних відходів, виявлених за межами населених пунктів, організовують Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні державні адміністрації, безхазяйних відходів, виявлених у межах населених

пунктів – органи місцевого самоврядування, та здійснюють суб'єкти господарювання у сфері управління відходами.

6. Порядок виявлення та обліку безхазяйних відходів визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 13. Загальні вимоги до управління відходами

1. Відходи збираються, перевозяться та обробляються залежно від їх виду, складу і властивостей у спосіб, що сприяє подальшому відновленню і є безпечним для навколишнього природного середовища та здоров'я людини.

2. Для сприяння відновленню забезпечується роздільне збирання відходів. Заборонено змішування відходів з іншими відходами чи матеріалами, якщо такі дії ускладнюють операції відновлення.

3. Утворювачі відходів або ж їх власники, які не є суб'єктами господарювання у сфері управління відходами, зобов'язані забезпечити їх тимчасове зберігання у спосіб, що є безпечним для навколишнього природного середовища та здоров'я людини, та передавати відходи суб'єктам господарювання у сфері управління відходами протягом одного року з моменту їх утворення.

4. Передача суб'єктам господарювання у сфері управління відходами відходів з метою збирання, перевезення та оброблення здійснюється на підставі договорів, укладених відповідно до законодавства, в яких зазначається код відходів згідно з Національним переліком відходів, їх обсяг, найменування та код операції відновлення та/або видалення відходів, перехід права власності на відходи.

5. Ввезення в Україну відходів з метою їх видалення забороняється.

6. Об'єкти управління відходами проектуються та експлуатуються відповідно до вимог цього Закону та іншого законодавства у сфері охорони навколишнього природного середовища, та у випадках, передбачених Законом України «Про оцінку впливу на довкілля», підлягають оцінці впливу на довкілля.

7. Вимоги до об'єктів управління відходами визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища.

Розділ II. СУБ'ЄКТИ У СФЕРІ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ

Стаття 14. Суб'єкти у сфері управління відходами

1. Суб'єктами у сфері управління відходами є громадяни України, іноземці та особи без громадянства, суб'єкти господарювання усіх форм власності, діяльність яких призводить до утворення відходів, а також які здійснюють збирання, перевезення та оброблення відходів.

Стаття 15. Права та обов'язки громадян України, іноземців та осіб без громадянства у сфері управління відходами

1. Громадяни України, іноземці та особи без громадянства у сфері управління відходами мають право на:

- 1) безпечні для їх життя та здоров'я умови під час управління відходами;
- 2) одержання в установленому порядку повної та достовірної інформації про безпеку об'єктів управління відходами як тих, що експлуатуються, так і тих, будівництво яких планується;
- 3) одержання в установленому порядку повної та достовірної інформації про плани і програми управління відходами;
- 4) відвідування в установленому порядку об'єктів управління відходами;
- 5) участь в обговоренні питань щодо розвитку законодавства з управління відходами;
- 6) участь в обговоренні питань, пов'язаних із розміщенням, проектуванням, спорудженням та експлуатацією об'єктів управління відходами;
- 7) екологічне страхування відповідно до законодавства України;
- 8) відшкодування шкоди, заподіяної їх здоров'ю та майну внаслідок порушення законодавства у сфері управління відходами.

2. Громадяни України, іноземці та особи без громадянства зобов'язані дотримуватися вимог цього Закону та інших нормативно-правових актів у сфері управління відходами та запобігання забрудненню навколишнього природного середовища відходами.

Стаття 16. Права та обов'язки утворювачів відходів, крім утворювачів відходів домогосподарств

1. Утворювачі відходів мають право на:

- 1) одержання в установленому порядку інформації про технології оброблення відходів, будівництво та експлуатацію об'єктів управління відходами;

2) внесення пропозицій, пов'язаних з розміщенням, проектуванням, будівництвом та експлуатацією об'єктів управління відходами;

3) участь у розробленні Національного плану управління відходами, регіональних, місцевих планів управління відходами згідно з ієрархією управління відходами та програми запобігання утворенню відходів у встановленому порядку.

2. Утворювачі відходів зобов'язані:

1) запобігати утворенню та зменшувати обсяги утворення відходів;

2) класифікувати свої відходи відповідно до Національного переліку відходів та Порядку класифікації відходів;

3) перевозити та обробляти відходи самостійно за наявності дозволу на здійснення операцій з управління відходами, або передавати їх для збирання, перевезення та оброблення суб'єктам господарювання у сфері управління відходами, які мають такий дозвіл;

4) у разі утворення побутових відходів укладати договір про надання послуг з управління побутовими відходами з виконавцем відповідної послуги та вносити плату за надання таких послуг відповідно до встановлених тарифів;

5) не допускати змішування відходів, що можуть бути відновлені, з відходами, що не можуть бути відновлені;

6) вести облік відходів, що утворилися в результаті їх діяльності та надавати звітну інформацію;

7) розробляти та виконувати плани управління відходами підприємств, установ та організацій у встановленому порядку;

8) забезпечувати утримання у належному санітарному та технічному стані місць утворення, приймання та зберігання відходів, а також забезпечувати дотримання встановлених правил техніки безпеки та пожежної безпеки у таких місцях;

9) надавати органам виконавчої влади та місцевого самоврядування інформацію про відходи та пов'язану з ними діяльність;

10) призначати відповідальних осіб у сфері управління відходами;

11) відшкодовувати шкоду, заподіяну навколишньому природному середовищу, здоров'ю та майну громадян України, підприємствам, установам та організаціям внаслідок порушення встановлених правил управління відходами, відповідно до закону;

12) подавати декларацію про відходи у разі, коли їх діяльність призводить до утворення небезпечних відходів або річний обсяг утворення відходів, що не є небезпечними, перевищує 50 тонн.

Стаття 17. Права та обов'язки суб'єктів господарювання у сфері управління відходами

1. Суб'єкти господарювання у сфері управління відходами мають право:

1) зберігати відходи на об'єктах управління відходами строком до одного року до здійснення операцій оброблення;

2) брати участь у розробленні Національного плану управління відходами, регіональних, місцевих планів управління відходами згідно з ієрархією управління відходами та програми запобігання утворенню відходів у встановленому порядку;

3) брати участь в установленому законодавством порядку в конкурсах на набуття права виконання послуг у сфері управління побутовими відходами на певній території.

2. Суб'єкти господарювання у сфері управління відходами зобов'язані:

1) дотримуватися вимог щодо збирання, перевезення та оброблення відходів, встановлених цим Законом та іншими нормативно-правовими актами;

2) не допускати змішування відходів, що можуть бути відновлені, з відходами, що не можуть бути відновлені;

3) вести облік відходів, що утворилися в результаті їх діяльності чи були отримані від інших суб'єктів господарювання, здійснення операцій з управління відходами та надавати звітну інформацію;

4) класифікувати свої відходи відповідно до Національного переліку відходів та Порядку класифікації відходів;

5) забезпечувати здійснення операцій з управління відходами на об'єктах управління відходами;

6) забезпечувати утримання у належному санітарному та технічному стані об'єкти управління відходами, забезпечувати дотримання правил техніки безпеки та пожежної безпеки на них;

7) надавати місцевим органам виконавчої влади, органам місцевого самоврядування, уповноваженим органам виконавчої влади у сфері управління відходами інформацію про відходи та пов'язану з ними діяльність;

8) відшкодовувати шкоду, заподіяну навколишньому природному середовищу, здоров'ю та майну громадян України, підприємствам, установам та організаціям внаслідок порушення встановлених правил управління відходами, відповідно до закону;

9) мати дозвіл на здійснення операцій з управління відходами;

10) мати ліцензію на здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами та/або письмову згоду (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів

чи висновок на транскордонне перевезення відходів відповідно до закону;

11) забезпечувати професійну підготовку, підвищення кваліфікації та проведення атестації фахівців у сфері управління відходами;

12) призначити відповідальних осіб у сфері управління відходами;

13) виконувати інші обов'язки, передбачені законодавством.

Розділ III. ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ

Стаття 18. Уповноважені органи виконавчої влади у сфері управління відходами

1. Уповноваженими органами виконавчої влади у сфері управління відходами є Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері житлово-комунального господарства, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, інші органи виконавчої влади у межах повноважень, визначених законом.

Стаття 19. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері управління відходами

1. До повноважень Кабінету Міністрів України належить:

1) загальне керівництво у сфері управління відходами;

2) затвердження Національного переліку відходів та Порядку класифікації відходів;

3) затвердження Критеріїв, що визначають припинення статусу відходів та Порядку оголошення припинення статусу відходів;

4) затвердження Критеріїв для віднесення речовин, предметів до побічних продуктів;

- 5) затвердження Правил надання послуг з управління побутовими відходами;
- 6) затвердження Порядку формування тарифів на послуги з управління побутовими відходами;
- 7) затвердження Порядку визначення на конкурсних засадах виконавців послуг з вивезення побутових відходів;
- 8) затвердження Порядку визначення виконавців послуг зі збирання, відновлення та видалення побутових відходів;
- 9) затвердження Національної програми запобігання утворенню відходів;
- 10) затвердження Національного плану управління відходами;
- 11) затвердження Порядку розроблення та затвердження регіональних планів управління відходами;
- 12) затвердження Порядку видачі дозволу на здійснення операцій з управління відходами;
- 13) затвердження Порядку створення та адміністрування інформаційної системи управління відходами;
- 14) затвердження Порядку подання декларації про відходи та її форми;
- 15) затвердження Порядку надання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів та висновку на транскордонне перевезення відходів;
- 16) затвердження Технічних вимог до експлуатації установок зі спалювання відходів та установок із сумісного спалювання відходів;
- 17) затвердження Технічних вимог до експлуатації полігонів, закриття та догляду за полігоном після його закриття;
- 18) затвердження Порядку виявлення та обліку безхазяйних відходів.

2. Кабінет Міністрів України здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 20. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища, належить:

- 1) забезпечення формування державної політики у сфері управління відходами;
- 2) затвердження Порядку розроблення планів управління відходами підприємств, установ та організацій;

3) затвердження Порядку державного обліку відходів та подання звітності;

4) затвердження форми та порядку ведення книги обліку відходів;

5) затвердження вимог до об'єктів управління відходами;

6) затвердження Порядку розроблення Програми контролю та моніторингу полігону та вимог до неї;

7) укладання в передбаченому законом порядку міжвідомчих, міжнародних договорів України щодо співробітництва у сфері управління відходами та контролю за транскордонним перевезенням відходів;

8) забезпечення обміну інформацією з центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, міжнародними організаціями у сфері управління відходами.

2. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища, здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 21. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, належить:

1) реалізація державної політики у сфері управління відходами;

2) організація підготовки фахівців у сфері управління відходами;

3) забезпечення розроблення і виконання стратегій, планів, програм у сфері управління відходами;

4) забезпечення виконання Національної стратегії управління відходами, підготовка звітів про її виконання;

5) забезпечення виконання Національного плану управління відходами та здійснення оцінки ефективності його виконання;

6) погодження регіональних планів управління відходами;

7) забезпечення виконання Національної програми запобігання утворенню відходів та здійснення оцінки ефективності її виконання;

8) здійснення функцій компетентного органу виконавчої влади, який забезпечує виконання положень Базельської конвенції про контроль за транскордонними перевезеннями небезпечних відходів та їх видаленням;

9) видача (відмова у видачі, переоформлення, анулювання) дозволів на здійснення операцій з управління відходами;

10) ліцензування господарської діяльності щодо здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами;

11) надання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів чи висновку на транскордонне перевезення відходів;

12) реєстрація декларацій про відходи;

13) реєстрація організацій розширеної відповідальності виробників;

14) створення та адміністрування інформаційної системи управління відходами;

15) надання публічного доступу до узагальнених даних у сфері управління відходами та інформування громадськості щодо управління відходами;

16) забезпечення участі України в міжнародному співробітництві у сфері управління відходами.

2. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері управління відходами, здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 22. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері житлово-комунального господарства

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері житлово-комунального господарства, належать:

1) участь у розробленні Національної стратегії управління відходами в частині управління побутовими відходами;

2) участь у розробленні Національного плану управління відходами в частині управління побутовими відходами;

3) участь у погодженні регіональних планів управління відходами в частині управління побутовими відходами;

4) координація діяльності органів місцевого самоврядування у сфері управління побутовими відходами;

5) здійснення аналізу, систематизації та публікації даних у сфері управління побутовими відходами;

6) розроблення Правил надання послуг з управління побутовими відходами;

7) розроблення Порядку формування тарифів на послуги з управління побутовими відходами;

8) розроблення Порядку визначення на конкурсних засадах виконавців послуг з вивезення побутових відходів;

9) розроблення Порядку визначення виконавців послуг зі збирання, відновлення та видалення побутових відходів;

10) затвердження примірних договорів про надання послуг між органами місцевого самоврядування та виконавцями послуг з вивезення, відновлення та видалення побутових відходів, примірних договорів про надання послуг з управління побутовими відходами між споживачами послуги та оператором муніципальної системи управління побутовими відходами.

11) затвердження Правил визначення норм надання послуг з управління побутовими відходами;

12) затвердження Правил компостування відходів, що біологічно розкладаються, утворювачами побутових відходів на присадибних, дачних і садових ділянках;

13) затвердження Методики розрахунків цільових показників з підготовки до повторного використання та рециклінгу побутових відходів, порядок та форми надання звітності щодо їх виконання;

14) затвердження Порядку розроблення, погодження та затвердження інвестиційних програм суб'єктів господарювання у сфері управління відходами та Порядку контролю за реалізацією інвестиційних програм у сфері управління відходами;

15) затвердження методик, правил, інструкцій та порядків у сфері надання житлово-комунальної послуги з управління побутовими відходами.

2. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері житлово-комунального господарства, здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 23. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, належить здійснення у межах компетенції державного нагляду (контролю) за додержанням центральними органами виконавчої влади та їх територіальними органами (у разі створення), місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування (в частині здійснення делегованих їм повноважень

органів виконавчої влади), підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності та господарювання, громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, а також юридичними особами – нерезидентами вимог законодавства щодо:

- 1) збирання, перевезення, оброблення відходів;
- 2) дотримання суб'єктом господарювання у сфері управління відходами умов, встановлених дозволом на здійснення операцій з управління відходами;
- 3) подання декларацій про відходи;
- 4) ведення обліку відходів та подання звітності;
- 5) дотримання правил і режиму експлуатації об'єктів оброблення відходів;
- 6) перевезення небезпечних відходів через територію України та транскордонних перевезень небезпечних відходів;
- 7) виконання планів і програм у сфері управління відходами;
- 8) своєчасного та повного виконання заходів із захисту земель від засмічення та забруднення відходами.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політики із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 24. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, належить:

1) затвердження вимог до безпеки для здоров'я людини (державні санітарні норми та правила, санітарно-гігієнічні та санітарно-протиепідемічні правила і норми, санітарно-епідеміологічні правила і норми, протиепідемічні правила і норми, гігієнічні та протиепідемічні правила і норми, державні санітарно-епідеміологічні нормативи, санітарні регламенти) під час утворення, збирання, тимчасового зберігання, перевезення, оброблення відходів;

2) затвердження порядку управління медичними відходами у складі побутових, у тому числі вимог до безпеки для здоров'я людини (державні санітарні норми та правила, санітарно-гігієнічні та санітарно-протиепідемічні правила і норми, санітарно-епідеміологічні правила і норми, протиепідемічні правила і норми,

гігієнічні та протиепідемічні правила і норми, державні санітарно-епідеміологічні нормативи, санітарні регламенти) під час утворення, збирання, тимчасового зберігання, перевезення, оброблення таких відходів;

3) затвердження методичних настанов щодо аналізу ризику для здоров'я людини відходів та об'єктів управління відходами;

4) визначення пріоритетних заходів з охорони здоров'я людини від негативного впливу відходів;

5) встановлення вимог безпеки для здоров'я людини до продукції, що виробляється з відходів;

6) методичне забезпечення щодо визначення рівня небезпечності відходів.

2. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 25. Повноваження Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій у сфері управління відходами

1. До повноважень Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій у сфері управління відходами належить:

1) участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері управління відходами;

2) розроблення та реалізація регіональних планів управління відходами, здійснення оцінки ефективності їх виконання;

3) сприяння у створенні об'єктів управління відходами в рамках міжмуніципального співробітництва територіальних громад;

4) забезпечення реалізації заходів Національного плану управління відходами та Національної програми запобігання утворенню відходів;

5) створення умов для організації та будівництва об'єктів управління відходами;

6) взаємодія з органами місцевого самоврядування;

7) облік несанкціонованих сміттєзвалищ та безхазяйних відходів;

8) ліквідація несанкціонованих сміттєзвалищ;

9) надання інформації та проведення інформаційно-роз'яснювальної роботи для громадськості щодо управління відходами.

2. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська і Севастопольська міські державні адміністрації, що забезпечують

реалізацію державної політики у сфері управління відходами, здійснюють інші повноваження відповідно до закону.

Стаття 26. Повноваження органів місцевого самоврядування у сфері управління відходами

1. До повноважень сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад належить:

- 1) участь у реалізації державної політики у сфері управління відходами;
- 2) участь у розробленні та реалізації регіональних планів управління відходами;
- 3) затвердження місцевих планів управління відходами;
- 4) вирішення питань щодо розміщення на своїй території об'єктів управління відходами;
- 5) створення муніципальних пунктів роздільного збирання побутових відходів;

2. До повноважень виконавчих органів сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних належить:

- 1) розроблення та реалізація місцевих планів управління відходами;
- 2) організація управління побутовими відходами, відходами будівництва та знесення;
- 3) визначення у встановленому порядку суб'єктів господарювання, що надають послуги зі збирання, вивезення, відновлення та видалення побутових відходів;
- 4) визначення оператора муніципальної системи управління відходами;
- 5) впровадження роздільного збирання побутових відходів та забезпечення виконання цільових показників з підготовки для повторного використання та рециклінгу побутових відходів;
- 6) організація роботи муніципальних пунктів роздільного збирання побутових відходів;
- 7) забезпечення ліквідації несанкціонованих сміттєзвалищ у межах населених пунктів;
- 8) передача безхазяйних відходів суб'єктам господарювання у сфері управління відходами для їх оброблення;
- 9) надання інформації та проведення інформаційно-роз'яснювальної роботи для громадськості щодо управління відходами;
- 10) визначення одиниці виміру обсягу наданих послуг з управління побутовими відходами;

11) затвердження норм надання послуг з управління побутовими відходами;

12) затвердження інвестиційних програм суб'єктів господарювання у сфері управління відходами;

13) встановлення тарифів на послуги зі збирання, вивезення, відновлення та видалення побутових відходів;

14) встановлення тарифу на послугу з управління побутовими відходами;

15) організація проведення інформаційно-роз'яснювальної роботи серед населення у сфері управління відходами.

3. Органи місцевого самоврядування здійснюють інші повноваження у сфері управління відходами відповідно до закону.

Розділ IV. НЕБЕЗПЕЧНІ ВІДХОДИ

Стаття 27. Загальні вимоги до управління небезпечними відходами

1. Утворення, збирання, перевезення та оброблення небезпечних відходів здійснюється у спосіб, що є безпечним для навколишнього природного середовища та здоров'я людини. Під час здійснення будь-якої операції з управління небезпечними відходами забезпечуються заходи обліку, звітності та контролю відповідно до законодавства.

2. Утворювачі та власники небезпечних відходів зобов'язані:

1) зберігати небезпечні відходи окремо від інших видів відходів у спосіб, який не становить загрози для навколишнього природного середовища та здоров'я людини;

2) забезпечувати їх збирання, перевезення, оброблення самостійно за наявності дозволу на здійснення операцій з управління відходами та ліцензії на здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами, або шляхом укладення договорів з суб'єктами господарювання у сфері управління відходами;

3) не допускати передачі небезпечних відходів суб'єктам господарювання, які не мають дозволу на здійснення операцій з управління відходами та ліцензії на здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами.

3. Суб'єкт господарювання у сфері управління відходами для провадження господарської діяльності з управління небезпечними відходами зобов'язаний:

1) мати дозвіл на здійснення операцій з управління відходами та ліцензію на здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами;

2) провадити діяльність на об'єктах управління відходами, які відповідають вимогам законодавства. Види відходів, які підлягають збиранню та обробленню, повинні відповідати дозволу на здійснення операцій з управління відходами.

4. Небезпечні відходи, що утворюються в домогосподарствах, збираються в спеціальні контейнери, встановлені з цією метою органами місцевого самоврядування, організаціями розширеної відповідальності виробників, у муніципальних пунктах роздільного збирання побутових відходів або суб'єктами господарювання у сфері управління відходами з метою забезпечення їх оброблення відповідно до вимог цього Закону та уникнення забруднення інших видів побутових відходів.

Стаття 28. Маркування та перевезення небезпечних відходів

1. Небезпечні відходи під час їх збирання та перевезення повинні бути упаковані, промарковані, мати необхідні супровідні документи відповідно до вимог законодавства.

Перевезення та маркування небезпечних відходів здійснюється відповідно до Закону України «Про перевезення небезпечних вантажів» та іншого законодавства щодо перевезення небезпечних вантажів та відходів.

2. Маркування зібраних небезпечних відходів у складі побутових відходів здійснюється суб'єктом господарювання у сфері управління відходами, який має відповідний дозвіл після їх збирання.

Стаття 29. Змішування небезпечних відходів

1. Утворювачам та власникам небезпечних відходів, суб'єктам господарювання у сфері управління відходами забороняється змішувати:

1) різні види небезпечних відходів або небезпечні відходи з відходами, що не є небезпечними;

2) небезпечні відходи, що можуть бути відновлені, з відходами, що не можуть бути відновлені.

2. Перекласифікація відходів з небезпечних на такі, що не є небезпечними, не може бути досягнута шляхом розведення або змішування відходів з метою зниження початкової концентрації шкідливих речовин до рівня нижче необхідного для визнання відходів небезпечними.

3. Суб'єктам господарювання у сфері управління відходами дозволяється змішування небезпечних відходів за наступних умов:

1) здійснення безпечного збирання, перевезення, зберігання, відновлення чи видалення відходів;

2) відсутності загрози здоров'ю людей та довкіллю;

3) відповідності найкращим доступним технологіям та методам управління.

4. Якщо небезпечні відходи були змішані з іншими видами небезпечних відходів або іншими відходами, речовинами і матеріалами, утворювач, власник відходів або суб'єкт господарювання у сфері управління відходами, зобов'язані розділити відходи, що були змішані, якщо це економічно обґрунтовано і не призведе до завдання шкоди здоров'ю людей чи довкіллю.

Розділ V. ПОБУТОВІ ВІДХОДИ

Стаття 30. Загальні вимоги до управління побутовими відходами

1. Органи місцевого самоврядування забезпечують організацію управління побутовими відходами, що утворюються у межах відповідної територіальної громади, та забезпечують кожному утворювачу побутових відходів надання послуги з управління побутовими відходами шляхом створення муніципальної системи управління побутовими відходами.

2. Організація роздільного збирання побутових відходів здійснюється виконавчими органами органів місцевого самоврядування згідно з методикою роздільного збирання побутових відходів, яка затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері житлово-комунального господарства.

3. Великогабаритні, ремонтні, небезпечні, медичні відходи, біовідходи та відходи зелених насаджень збираються окремо від інших побутових відходів.

4. Під час проектування житлових та нежитлових будівель передбачається будівництво та облаштування контейнерних майданчиків для роздільного збирання побутових відходів. Житлові масиви і внутрішньодворові території, дороги загального користування, зупинки громадського транспорту та інші об'єкти благоустрою населених пунктів, а також місця проведення масових заходів обладнуються урнами для збирання побутових відходів.

5. З метою налагодження якісної системи управління відходами та підвищення ефективності використання коштів територіальні громади можуть спільно фінансувати будівництво, реконструкцію та/або утримання об'єктів управління побутовими відходами.

Порядок організації співробітництва визначається Законом України «Про співробітництво територіальних громад».

6. Проектування, будівництво, реконструкція та обслуговування об'єктів управління побутовими відходами може здійснюватися органами місцевого самоврядування на засадах державно-приватного партнерства відповідно до Закону України «Про державно-приватне партнерство».

Стаття 31. Права та обов'язки утворювачів побутових відходів

1. Утворювачі побутових відходів мають право:

1) одержувати в установленому порядку повну та достовірну інформацію про безпечність об'єктів управління побутовими відходами;

2) відвідувати в установленому порядку об'єкти управління побутовими відходами;

3) самостійно шляхом компостування обробляти відходи, що біологічно розкладаються, присадибних, дачних і садових ділянках згідно правил, встановлених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері житлово-комунального господарства.

2. Утворювачі побутових відходів зобов'язані:

1) забезпечувати їх передачу до муніципальної системи управління відходами, а побутові відходи, на які розповсюджуються системи розширеної відповідальності виробників до системи приймання або роздільного збирання, створеної організаціями розширеної відповідальності виробників;

2) забезпечувати роздільне збирання відходів за наявності відповідної інфраструктури та в установленому порядку.

3. Утворювачі побутових відходів мають права та обов'язки споживачів, передбачені Законом України «Про житлово-комунальні послуги».

Стаття 32. Оператор муніципальної системи управління побутовими відходами.

1. У територіальних громадах з чисельністю населення понад 150 000 осіб визначається оператор, що забезпечує функціонування муніципальної системи управління побутовими відходами. Оператор муніципальної системи управління побутовими відходами визначається виконавчими комітетами відповідних місцевих рад.

У інших випадках оператор муніципальної системи управління побутовими відходами може бути визначений за рішенням міських, сільських, селищних рад та рад об'єднаних територіальних громад.

2. Оператором муніципальної системи управління побутовими відходами визначається виключно комунальне підприємство.

3. В рамках співробітництва територіальних громад органи місцевого самоврядування можуть ухвалити рішення про визначення єдиного оператора муніципальної системи управління побутовими відходами для кількох територіальних громад.

4. Оператор муніципальної системи управління побутовими відходами є виконавцем послуги з управління побутовими відходами на відповідній території.

5. Оператор муніципальної системи управління побутовими відходами може бути визначений виконавцем послуг з вивезення відходів у обсязі не більше ніж 10% від загального обсягу відходів, що утворюються на території відповідної територіальної громади.

6. Оператор муніципальної системи управління побутовими відходами не може займатися іншою діяльністю, окрім пов'язаної з наданням послуги з управління відходами.

Стаття 33. Послуга з управління побутовими відходами

1. Послуга з управління побутовими відходами є комунальною послугою і надається відповідно до законодавства про житлово-комунальні послуги та правил, встановлених Кабінетом Міністрів України, з урахуванням регіональних та місцевих планів управління відходами та правил благоустрою населеного пункту.

2. До складу послуги з управління побутовими відходами входять послуги зі збирання, вивезення, відновлення та видалення побутових відходів, абонентське обслуговування споживачів послуги, створення та утримання муніципальних пунктів роздільного збирання побутових відходів, а також інша діяльність, пов'язана з організацією роботи муніципальної системи управління побутовими відходами.

3. Норми та обсяги надання послуг визначаються органом місцевого самоврядування відповідно до правил, що затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері житлово-комунального господарства.

4. Виконавцем послуги з управління побутовими відходами є оператор муніципальної системи управління побутовими відходами, а у разі його відсутності - суб'єкт господарювання, визначений виконавцем послуги з вивезення побутових відходів у встановленому законодавством порядку.

5. Виконавець послуги з управління побутовими відходами укладає договори зі споживачами відповідної комунальної послуги. Договір про надання послуги з управління побутовими відходами є договором приєднання.

6. Виконавець послуги з управління побутовими відходами укладає договори з суб'єктами господарювання, які у встановленому порядку визначені органами місцевого самоврядування виконавцями послуг зі збирання, вивезення, відновлення та видалення побутових відходів.

7. Виконавець послуг з управління побутовими відходами надає послуги зі збирання, вивезення, відновлення та/або видалення побутових відходів, якщо він у встановленому порядку визначений органом місцевого самоврядування суб'єктом господарювання, що надає відповідні послуги.

У разі надання таких послуг виконавцем, останній не укладає з собою договір про надання послуг та здійснює окремий облік за кожною такою послугою.

8. Виконавці послуг з вивезення побутових відходів визначаються органами місцевого самоврядування на конкурсних засадах у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Переможцем конкурсу на вивезення побутових відходів може бути визначений суб'єкт господарювання, у якого більше 50% парку спеціальної техніки (сміттєвозів), призначеної для обслуговування відповідної території, належить йому на праві власності, господарського відання, оперативного управління чи користування.

Виконавчий орган місцевої ради на конкурсних засадах може обрати окремих виконавців послуг з вивезення специфічних видів побутових відходів на всій або частині території територіальної громади.

9. Виконавці послуг зі збирання, відновлення та видалення побутових відходів визначаються органами місцевого самоврядування відповідно до регіональних та місцевих планів управління відходами та у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

10. Договір про надання послуг з виконавцями послуг зі збирання, вивезення, відновлення, видалення побутових відходів може бути достроково припинений з ініціативи виконавчого органу місцевої ради з підстав, встановлених правилами надання послуги з управління побутовими відходами.

Стаття 34. Плата за послугу управління побутовими відходами

1. Плата за послугу з управління побутовими відходами визначається на основі тарифу на послугу з управління побутовими відходами та норм надання послуги.

До складу тарифу на послугу з управління побутовими відходами включаються тарифи на послуги зі збирання, вивезення, відновлення та видалення побутових відходів, а також витрати виконавця послуги з управління побутовими відходами, що необхідні для забезпечення належного надання цієї послуги.

Тарифи на послуги зі збирання, вивезення, відновлення, видалення побутових відходів визначаються та встановлюються окремо за видами побутових відходів (змішані, великогабаритні та ремонтні, біовідходи та відходи зелених насаджень, інші специфічні види побутових відходів, роздільне збирання яких передбачене регіональними та місцевими планами управління відходами).

2. Встановлення тарифів нижче економічно обґрунтованого рівня не допускається.

3. У разі запровадження системи розширеної відповідальності виробника щодо певного виду продукції та укладення відповідних договорів між органами місцевого самоврядування та організаціями розширеної відповідальності виробників, витрати на управління відходами від цієї продукції не включаються до тарифу на послугу управління побутовими відходами, якщо вони зібрані роздільно для цілей підготовки до повторного використання, рециклінгу або іншого відновлення.

4. До складу тарифу на послугу з управління побутовими відходами не включаються витрати на управління відходами об'єктів благоустрою населених пунктів (включаючи відходи від зелених насаджень та вуличний змет), такі витрати фінансуються за рахунок місцевого бюджету.

5. Порядок формування тарифів на послуги управління побутовими відходами встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 35. Муніципальні пункти роздільного збирання побутових відходів

1. У територіальних громадах створюються муніципальні пункти роздільного збирання побутових відходів. Кількість муніципальних пунктів роздільного збирання побутових відходів на території населеного пункту та їх розташування визначається у регіональних та місцевих планах управління відходами.

Збирання специфічних видів відходів може здійснюватися мобільними пунктами збирання (оснащеними транспортними засобами).

2. У муніципальних пунктах роздільного збирання побутових відходів здійснюється роздільне збирання відходів текстилю, деревини, великогабаритних та ремонтних відходів, відходів зелених насаджень, небезпечних та медичних відходів у складі побутових, відходів паперу, картону, металобрухту, пластику, скла, електронного та електричного обладнання, батарей та акумуляторів та інших видів відходів.

3. У разі встановлення до певного виду продукції системи розширеної відповідальності виробника, збирання відходів такої продукції у муніципальних пунктах роздільного збирання побутових відходів може здійснюватися на підставі договорів з організаціями розширеної відповідальності виробників.

4. Управління муніципальними пунктами роздільного збирання побутових відходів, включаючи вибір суб'єктів господарювання, що здійснюють оброблення роздільно зібраних відходів та укладення договорів з ними, здійснюється виконавцем послуг зі збирання побутових відходів, визначеним виконавчим органом місцевої ради у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, або оператором муніципальної системи управління побутовими відходами у разі його визначення.

Стаття 36. Інвестиційні програми у сфері управління побутовими відходами

1. Заходи з оновлення основних фондів, будівництва, реконструкції, модернізації, технічного переоснащення об'єктів управління побутовими відходами здійснюється відповідно до інвестиційних програм суб'єктів господарювання у сфері управління відходами. Інвестиційні програми суб'єктів господарювання у сфері управління відходами затверджуються виконавчими органами органів місцевого самоврядування.

2. Джерелами фінансування інвестиційної програми є кошти суб'єкта господарювання у сфері управління відходами, в тому числі, кошти, передбачені в установлених тарифах для виконання інвестиційної програми, позичкові, бюджетні, грантові кошти та кошти з інших не заборонених законом джерел.

3. Якщо замовником інвестиційного проекту виступає орган місцевого самоврядування, він бере на себе зобов'язання забезпечити надходження встановлених інвестиційним договором обсягів відходів на об'єкт і встановлення тарифу, який забезпечує повернення

інвестицій протягом строку реалізації інвестиційного проекту та сплату компенсації у випадку порушення вказаних зобов'язань.

4. Порядок розроблення, погодження та затвердження інвестиційних програм суб'єктів господарювання у сфері управління відходами та Порядок контролю за реалізацією інвестиційних програм у сфері управління відходами затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері житлово-комунального господарства.

Стаття 37. Взаємодія організацій розширеної відповідальності виробників з органами місцевого самоврядування

1. Організація приймання та збирання видів відходів, на які розповсюджуються системи розширеної відповідальності виробника, забезпечується організаціями розширеної відповідальності виробників у взаємодії з органами місцевого самоврядування.

2. Органи місцевого самоврядування сприяють організаціям колективної розширеної відповідальності виробників та організаціям індивідуальної розширеної відповідальності виробників в організації приймання та збирання відходів на їх території.

3. Органи місцевого самоврядування та організації колективної розширеної відповідальності виробників, організації індивідуальної розширеної відповідальності виробників укладають договори, в яких, зокрема, врегульовуються:

- 1) вимоги до системи приймання та роздільного збирання побутових відходів, включаючи чисельність населення, що охоплюється послугою, тип, кількість та місцезнаходження контейнерів та майданчиків для приймання та роздільного збирання відходів, періодичність їх обслуговування, види відходів щодо яких організовується роздільне збирання;
- 2) порядок розрахунків за приймання, збирання та оброблення відходів;
- 3) порядок звітування про зібрані відходи;
- 4) зобов'язання щодо проведення інформаційно-просвітницької роботи.

Стаття 38. Цільові показники з управління побутовими відходами

1. Органи місцевого самоврядування забезпечують виконання цільових показників з підготовки до повторного використання та рециклінгу побутових відходів, а також наявність потужностей для оброблення та видалення відходів.

Встановлюються такі цільові показники з підготовки до повторного використання та рециклінгу побутових відходів:

- 1) до 2025 року не менше ніж 10% від маси;
- 2) до 2030 року не менше ніж 20% від маси;
- 3) до 2035 року не менше ніж 25% від маси;
- 4) до 2040 року не менше ніж 35% від маси.

2. Методика розрахунків цільових показників з підготовки до повторного використання та рециклінгу побутових відходів, порядок та форми надання звітності щодо їх виконання встановлюються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері житлово-комунальних послуг.

Розділ VI. СПАЛЮВАННЯ, СУМІСНЕ СПАЛЮВАННЯ ТА ЗАХОРОНЕННЯ ВІДХОДІВ

Стаття 39. Загальні вимоги до спалювання та сумісного спалювання відходів

1. Установки зі спалювання відходів та установки із сумісного спалювання відходів включають усі лінії спалювання або сумісного спалювання, приймання та зберігання відходів, технічні засоби з попереднього оброблення на об'єкті, системи подання відходів, палива та повітря, котли, технічні засоби для оброблення відхідних газів, встановлені на ділянці стаціонарні технічні засоби для оброблення чи зберігання залишків і стічних вод, димові труби, пристрої та системи для управління операціями спалювання чи сумісного спалювання, обліку та моніторингу умов спалювання чи сумісного спалювання.

Якщо для термічного оброблення відходів застосовують інші процеси, ніж окиснення, такі як піроліз, процес газифікації або плазмового оброблення, установки зі спалювання відходів або установки із сумісного спалювання відходів включають як процес термічного оброблення, так і наступний процес спалювання.

Якщо сумісне спалювання відходів відбувається таким чином, що основним призначенням установки є не генерування енергії або виробництво матеріальних продуктів, а, термічне оброблення відходів, установка вважається установкою зі спалювання відходів.

2. Місця розташування установок для спалювання відходів та установок сумісного спалювання відходів, у тому числі, пов'язаних із ними площами для зберігання відходів, проектується відповідно до вимог законодавства про містобудування та оцінку впливу на довкілля.

3. Вимоги статей 39 та 40 цього Закону не поширюються на установки газифікації або піролізу, якщо речовини (гази), що виникають в результаті такого термічного оброблення відходів, очищуються до такого ступеня, що перестають бути відходами, ще до їх спалювання, і вони можуть спричиняти викиди, що не перевищують викидів в результаті горіння природного газу.

4. Вимоги статей 39 та 40 цього Закону не поширюються на установки, які обробляють такі види відходів:

- 1) рослинні відходи від сільського чи лісового господарства; рослинні відходи від харчопереробної промисловості, якщо утворюване тепло відновлюється; волокнисті рослинні відходи від виробництва целюлози з первинної сировини та виробництва паперу з целюлозної сировини, якщо їх сумісно спалюють у місці виробництва, а вироблене тепло відновлюється; коркові відходи; деревні відходи, за винятком деревних відходів, які можуть містити галогенізовані органічні сполуки або важкі метали в результаті оброблення консервантами або покриття деревини та які включають, зокрема, такі деревні відходи, що утворені з відходів будівництва та знесення;
- 2) радіоактивні відходи;
- 3) відходи, що утворюються в результаті розвідки родовищ та експлуатації нафтових і газових свердловин на розташованих у морі об'єктах, що їх спалюють на борту таких об'єктів.

Стаття 40. Умови будівництва та експлуатації установок зі спалювання відходів та установок із сумісного спалювання відходів

1. Установки для спалювання відходів проектується, оснащуються, споруджуються та експлуатуються таким чином, щоб температура газу, утвореного в результаті спалювання відходів, піднімалася, після останнього впорскування повітря горіння, у контрольований та однорідний спосіб та за найбільш несприятливих умов, до принаймні 850 °C на дві секунди.

2. Установки побічного спалювання відходів проектується, оснащуються, споруджуються та експлуатуються таким чином, щоб температура газу, утвореного в результаті побічного спалювання відходів, піднімалася, після останнього впорскування повітря горіння, у контрольований та однорідний спосіб та за найбільш несприятливих умов, до принаймні 850 °C на дві секунди.

3. У разі спалення або сумісного спалення небезпечних відходів із вмістом галогенізованих органічних речовин, виражених як хлор, що перевищує 1 %, температура, необхідна для забезпечення

відповідності частинам першій та другій цієї, складає принаймні 1 100 °C.

4. Експлуатація установок зі спалювання відходів повинна відбуватися у такий спосіб, щоб досягнути рівня спалювання, за якого вміст загального органічного вуглецю в шлаку та зольних залишках складає менше 3 % або їх втрата при запалюванні є меншою за 5 % сухої маси матеріалу. За необхідності, використовується попереднє оброблення відходів.

5. Технічні вимоги до експлуатації установок зі спалювання відходів та установок із сумісного спалювання відходів визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 41. Загальні вимоги до захоронення відходів

1. Захоронення відходів здійснюється на полігонах, які відповідають вимогам законодавства та оснащені системами захисту ґрунтових вод, вилучення та знешкодження біогазу та фільтрату, системами контролю викидів в атмосферне повітря та забруднення ґрунтів і підземних вода також системами моніторингу стану навколишнього природного середовища та оператори яких, отримали дозвіл на здійснення операцій з управління відходами, а у випадку захоронення небезпечних відходів ліцензію на здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами.

2. Полігони поділяються на класи:

- а) полігони для небезпечних відходів;
- б) полігони для відходів, що не є небезпечними;
- в) полігони для інертних відходів.

3. Суб'єкт господарювання у сфері управління відходами забезпечує розроблення та виконання протягом періоду експлуатації полігону Програму контролю та моніторингу полігону. Порядок розроблення Програми контролю та моніторингу полігону та вимоги до програми затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища.

4. Суб'єкт господарювання у сфері управління відходами забезпечує проведення рекультивації та догляд за полігоном після його закриття протягом 30 років.

5. Рекультивація та догляд за полігоном після закриття його забезпечується за рахунок коштів фінансової гарантії.

6. Технічні вимоги експлуатації полігонів, закриття та догляду за полігоном після його закриття визначаються Кабінетом Міністрів України.

7. При формуванні тарифу на захоронення відходів до його складу включається повний перелік матеріально-технічних, експлуатаційних та адміністративних витрат, а також фінансова гарантія, яка включає витрати на закриття полігону та догляд за полігоном після його закриття протягом періоду 30 років.

Порядок нарахування (встановлення) та використання фінансової гарантії встановлюється законом.

8. З метою забезпечення зменшення відходів, що біологічно розкладаються, центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами розробляється Національна програма зменшення захоронення відходів, що біологічно розкладаються, яка затверджується Кабінетом Міністрів України.

Національна програма зменшення захоронення відходів, що біологічно розкладаються, може бути складовою Національного плану управління відходами.

Розділ VII. ДОЗВІЛЬНА СИСТЕМА ТА ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СФЕРИ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ

Стаття 42. Дозвіл на здійснення операцій з управління відходами

1. Суб'єкти господарювання для здійснення операцій збирання, перевезення та оброблення відходів зобов'язані отримати дозвіл на здійснення операцій з управління відходами до початку своєї діяльності.

2. Без отримання дозволу на здійснення операцій з управління відходами провадиться діяльність з приймання, в порядку встановленому законодавством, зберігання відходів у разі, коли протягом одного року прийняті чи утворені відходи передаються суб'єкту господарювання у сфері управління відходами, який отримав дозвіл на здійснення операцій з управління відходами.

Стаття 43. Отримання дозволу на здійснення операцій з управління відходами

1. Видача (відмова у видачі, внесення змін, анулювання) дозволу на здійснення операцій з управління відходами здійснюється відповідно до Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

Порядок видачі (відмови у видачі, внесення змін, анулювання) дозволу на здійснення операцій з управління відходами затверджується Кабінетом Міністрів України.

2. Для отримання дозволу на здійснення операцій з управління відходами суб'єкт господарювання подає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, заяву про отримання дозволу.

Подання суб'єктом господарювання заяви про отримання (внесення змін, анулювання) дозволу на здійснення операцій з управління відходами здійснюється в письмовій формі на паперових носіях та/або в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів та органів місцевого самоврядування, інформаційну систему управління відходами, а видача (відмова у видачі, переоформлення, анулювання) цього дозволу здійснюється виключно в електронній формі.

До заяви про отримання дозволу на здійснення операцій з управління відходами додаються:

1) для об'єктів, які здійснюють операції оброблення відходів:

відомості про склад і властивості відходів, з якими передбачено здійснення операції оброблення, їх обсяги;

відомості про наявність матеріально-технічної бази для здійснення операцій з управління відходами;

довідка про питомі та граничні показники утворення відходів у технологічних процесах;

перелік та описи технологічних процесів, які застосовуються для здійснення операцій з управління відходами;

копія наказу про призначення відповідальних осіб у сфері управління відходами;

відомості про наявність висновку з оцінки впливу на довкілля у випадках, передбачених Законом України «Про оцінку впливу на довкілля»;

2) для об'єктів, які здійснюють захоронення відходів на полігоні, додатково до переліку документів, визначених у підпункті 1 частини другої цієї статті, надається також:

опис гідрологічних і гідротехнічних характеристик місця розташування;

проект рекультивації, заходи і технології, які будуть застосовуватися для закриття та догляду за полігоном після його закриття;

відомості про фінансову гарантію або її еквівалент відповідно до закону;

3) для об'єктів, які здійснюють термічне оброблення відходів, додатково до переліку документів визначених у підпункті 1 частини другої цієї статті, надається також:

план моніторингу та контролю об'єктів термічного оброблення відходів;

4) для об'єктів, які здійснюють збирання відходів:

відомості про території, об'єкти, на яких здійснюватиметься збирання відходів;

відомості про склад і властивості відходів, їх обсяги;

відомості про наявність матеріально-технічної бази для здійснення операції збирання відходів;

перелік та описи технологічних процесів, які застосовуються для збирання відходів;

копія наказу про призначення відповідальних осіб у сфері управління відходами;

5) для перевезення відходів:

назва та код відходів згідно Національного переліку відходів, відомості про їх склад та властивості, для яких передбачено здійснення операції перевезення;

відомості про наявність матеріально-технічної бази для здійснення операції перевезення відходів;

копія наказу про призначення відповідальних осіб у сфері управління відходами.

Форми документів, що додаються до заяви про видачу дозволу на здійснення операцій з управління відходами, встановлюються Порядком видачі (відмови у видачі, внесення змін, анулювання) дозволу на здійснення операцій з управління відходами.

Видача або відмова-у видачі дозволу на здійснення операцій з управління відходами здійснюється безоплатно протягом 30 календарних днів з дня одержання центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політики у сфері управління відходами, заяви та документів, необхідних для його видачі.

Строк дії дозволу на здійснення операцій з управління відходами є безстроковим.

3. Суб'єктам господарювання одночасно з видачею дозволу на здійснення операцій з управління відходами присвоюється реєстраційний номер. Дані, вносяться до Реєстру суб'єктів господарювання у сфері управління відходами, який є складовою інформаційної системи управління відходами.

4. Підставами для внесення змін до дозволу на здійснення операцій з управління відходами є:

зміна технологічних процесів або потужності об'єкта управління відходами;

зміна обсягів і найменування відходів, або напрямку передачі відходів;

зміна вимог законодавства щодо здійснення операцій управління відходами.

Внесення змін до дозволу на здійснення операцій з управління відходами здійснюється безоплатно за заявою, до якої додаються:

відомості про склад і властивості відходів, з якими передбачено здійснення операцій з управління відходами, їх обсяги;

відомості про наявність матеріально-технічної бази для здійснення операцій з управління відходами;

перелік та описи технологічних процесів, які застосовуються для здійснення операцій з управління відходами;

відомості про наявність висновку з оцінки впливу на довкілля у випадках, передбачених Законом України «Про оцінку впливу на довкілля».

Внесення змін до дозволу на здійснення операцій з управління відходами здійснюється в строк та в порядку, встановленому для видачі дозволу на здійснення операцій з управління відходами.

5. Підставами для прийняття рішення про відмову у видачі дозволу на здійснення операцій з управління відходами є:

подання суб'єктом господарювання неповного пакета документів, необхідних для одержання дозволу на здійснення операцій з управління відходами, згідно із встановленим цим Законом переліком;

виявлення в документах, поданих суб'єктом господарювання, недостовірних відомостей;

відсутність висновку з оцінки впливу на довкілля щодо об'єкта управління відходами відповідно до закону;

відсутність або невідповідність матеріально-технічної бази заявленим видам та обсягам збирання, перевезення та оброблення відходів;

невідповідність об'єкта та операцій, що плануються проводитися, Національному плану управління відходами, регіональним планам управління відходами, вимогам цього Закону.

У разі усунення суб'єктом господарювання причин, що стали підставою для відмови у видачі дозволу на здійснення операцій з управління відходами, повторний розгляд документів здійснюється у строк, що не перевищує п'ятнадцяти робочих днів з дня отримання відповідної заяви суб'єкта господарювання, документів, необхідних для видачі дозволу на здійснення операцій з управління відходами, і документів, які засвідчують усунення причин, що стали підставою для відмови у видачі дозволу на здійснення операцій з управління відходами.

6. Підставами для прийняття рішення про анулювання дозволу на здійснення операцій з управління відходами, крім випадків, передбачених Законом України “Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності”, є:

встановлення факту надання в заяві про видачу дозволу на здійснення операцій з управління відходами та документах, що додаються до неї, недостовірної інформації;

недотримання показників і умов дозволу;

провадження суб'єктом господарювання видів господарської діяльності, на які отримано дозвіл, із порушенням вимог законодавства, щодо яких надавався припис про їх усунення;

неподання протягом двох і більше кварталів звітів про виконання показників та умов дозволу.

7. Суб'єкти господарювання, які отримали дозвіл на здійснення операцій з управління відходами, зобов'язані:

виконувати умови дозволу;

протягом доби, через інформаційну систему управління відходами, повідомляти дозвільний орган про порушення технологічної дисципліни, виникнення аварії, надзвичайної ситуації, що може призвести до забруднення навколишнього природного середовища;

щоквартально, через інформаційну систему управління відходами, надавати інформацію дозвільному органу про виконання показників і умов дозволу. Порядок та форма подання такої інформації затверджуються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами;

у разі настання підстав, визначених цим Законом, забезпечити переоформлення дозволу;

здійснювати моніторинг і контроль виконання операцій з управління відходами;

за запитами посадових осіб і громадян України та їх об'єднань інформувати про діяльність у сфері управління відходами;

вживати необхідних заходів після закінчення експлуатації об'єкта управління відходами;

здійснювати заходи, спрямовані на обмеження чи запобігання негативному впливу діяльності об'єкта управління відходами на навколишнє природне середовище.

Дозвільний орган отримує необхідні документи або інформацію без участі суб'єкта звернення на підставі поданих у заяві відомостей, у тому числі шляхом доступу до інформаційних систем або баз даних інших суб'єктів надання адміністративних послуг, підприємств, установ або організацій, що належать до сфери їх управління, або

через систему електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.

Стаття 44. Порядок регулювання транскордонного перевезення відходів

1. Транскордонне перевезення небезпечних відходів здійснюється на підставі письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів.

2. Письмова згода (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів надається до запланованої дати їх першого перевезення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, безоплатно, протягом 60 днів.

3. Подання суб'єктом господарювання заяви про отримання (переоформлення, анулювання) письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів здійснюється в письмовій формі на паперових носіях та/або в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів та органів місцевого самоврядування, інформаційну систему управління відходами.

4. До заяви про отримання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів додаються:

- 1) для експорту небезпечних відходів:
 - 1) необхідна кількість заповнених бланків повідомлення (примірники, призначені для компетентних органів держав імпорту і транзиту, заповнюються мовою, прийнятною для цих держав);
 - 2) підтвердження наявності дозволу на здійснення операцій з управління відходами щодо відходів, запропонованих для експорту;
 - 3) відомості про походження, назви та коди і склад відходів згідно Національного переліку відходів, результати лабораторних досліджень визначення складу та властивостей відходів;
 - 4) відомості про особу, що відповідає за управління відходами (опис способу управління, потужність і місцезнаходження об'єкта управління відходами);
 - 5) нотаріально засвідчена копія контракту між експортером та особою, що відповідає за управління відходами, в якому зазначено методи екологічно обґрунтованого управління відходами і який повинен містити такі відомості:

зобов'язання сторін щодо відповідальності за будь-які несприятливі наслідки в результаті подання неправильних відомостей, неправильного управління відходами, аварій або інших

непередбачуваних подій, у тому числі за здійснення альтернативних заходів з управління відходами в екологічно обґрунтований спосіб або реімпорту відходів у разі неможливості виконання умов контракту;

зобов'язання особи, що відповідає за управління відходами, про підтвердження отримання відходів протягом трьох робочих днів (надсилання експортеру та компетентним органам заінтересованих держав копії відповідно заповненого документа про перевезення);

зобов'язання особи, що відповідає за управління відходами, про підтвердження закінчення операцій з управління відходами протягом 180 днів після отримання відходів (надсилання експортеру та компетентним органам заінтересованих держав копії відповідно заповненого документа про перевезення);

6) опис шляху перевезення відходів;

7) відомості про страхування відповідальності експортера щодо відшкодування шкоди, якої може бути заподіяно здоров'ю людини, власності та навколишньому природному середовищу під час транскордонного перевезення небезпечних відходів.

2) для імпорту небезпечних відходів:

1) оригінал повідомлення держави експорту (якщо транскордонне перевезення відходів, що імпортуються, не підлягає такому контролю в державі експорту, зобов'язання повідомника бере на себе особа, що відповідає за управління відходами);

2) підтвердження наявності в імпортера та в особи, що відповідає за управління відходами, дозволу на здійснення операцій з управління відходами щодо управління небезпечними відходами, запропонованими для імпорту;

3) нотаріально засвідчена копія контракту, який має містити такі відомості:

зобов'язання сторін щодо відповідальності за будь-які несприятливі наслідки в результаті подання неправильних відомостей, неправильного управління відходами, аварій або інших непередбачуваних подій, у тому числі за здійснення альтернативних заходів з управління відходами в екологічно обґрунтований спосіб або реекспорту відходів у разі неможливості виконання умов контракту;

зобов'язання особи, що відповідає за управління відходами, про підтвердження отримання відходів протягом трьох робочих днів (надсилання експортеру та компетентним органам заінтересованих держав копії відповідно заповненого документа про перевезення);

зобов'язання особи, що відповідає за управління відходами, про підтвердження закінчення операцій з управління відходами протягом 180 днів після отримання відходів (надсилання експортеру та компетентним органам заінтересованих держав копії відповідно заповненого документа про перевезення);

- 4) відомості про походження і склад відходів, протокол аналізу;
- 5) опис способу управління відходами;
- 6) потужність і місцезнаходження об'єкта управління відходами;
- 7) висновки державної санітарно-гігієнічної експертизи на відходи, що імпортуються з метою рециклінгу і на продукцію, що одержуватиметься в результаті відновлення, у разі коли відходи імпортуються з метою відновлення;

8) заява компетентного органу держави експорту про те, що держава не має технічних можливостей і необхідних потужностей для управління такими відходами в екологічно обґрунтований спосіб;

9) відомості про забезпеченість страхуванням відповідальності експортера та особи, що відповідає за управління відходами, щодо відшкодування шкоди, якої може бути заподіяно здоров'ю людини, власності і навколишньому природному середовищу під час транскордонного перевезення та управління небезпечними відходами;

10) опис шляху перевезення відходів;

3) для транзиту небезпечних відходів:

1) письмове повідомлення українською або англійською мовою про транскордонне перевезення небезпечних відходів через територію України, яке має містити відомості:

про відходи, їх походження, склад і обсяг;

початковий і кінцевий пункти перевезення відходів;

зазначення можливих дат транзиту та опис шляху перевезення відходів через територію України;

2) документи, які підтверджують, що держава імпорту прийме небезпечні відходи, а експортер, перевізник та особа, відповідальна за управління відходами, уповноважені здійснювати операції, пов'язані з транскордонним перевезенням та управлінням небезпечними відходами;

3) гарантії повної компенсації будь-яких збитків, які можуть бути завдані навколишньому природному середовищу та здоров'ю людини під час перевезення відходів через територію України.

5. Підставами для прийняття рішення про відмову у наданні письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів є:

недостовірність даних, зазначених у документах, поданих для видачі письмової згоди (повідомлення);

подання документів, необхідних для видачі письмової згоди (повідомлення), не в повному обсязі та/або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам;

непогодження матеріалів про транскордонне перевезення небезпечних відходів іншими уповноваженими органами виконавчої влади;

відсутність фінансових гарантій за завдану шкоду під час здійснення транскордонного перевезення відходів через територію України.

Строк дії письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів становить один рік.

6. Підставами для прийняття рішення про анулювання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів, крім випадків, передбачених Законом України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», є:

встановлення факту надання в заяві про видачу письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів та документах, що додаються до неї, недостовірної інформації;

порушення умов письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів;

провадження суб'єктом господарювання видів господарської діяльності, на які отримано письмову згоду (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів, із порушенням вимог законодавства, щодо яких надавався припис про їх усунення.

7. Підставами для переоформлення письмової згоди (повідомлення) є:

зміна технологічних процесів об'єкта управління небезпечними відходами;

зміна опису шляху транспортування;

зміна перевізника небезпечних відходів;

зміна утворювача відходів;

зміна виду перевезення.

Переоформлення письмової згоди (повідомлення) здійснюється безоплатно протягом 30 днів за заявою, до якої додається письмова згода (повідомлення), яка підлягає переоформленню, та документи для отримання письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів за переліком, встановленим цим Законом.

8. Підставами для прийняття рішення про відмову у переоформленні письмової згоди (повідомлення) на транскордонне перевезення небезпечних відходів є:

недостовірність даних, зазначених у документах, поданих для видачі письмової згоди (повідомлення);

подання документів, необхідних для видачі письмової згоди (повідомлення), не в повному обсязі та/або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам;

непогодження матеріалів про транскордонне перевезення небезпечних відходів іншими уповноваженими органами виконавчої влади;

відсутність фінансових гарантій за завдану шкоду під час здійснення транскордонного перевезення відходів через територію України.

Наявність в Україні потужностей для відновлення небезпечних відходів не може бути перешкодою для прийняття рішення про експорт небезпечних відходів з метою їх видалення.

Наявність в Україні потужностей для видалення небезпечних відходів не може бути перешкодою для прийняття рішення про експорт небезпечних відходів з метою їх відновлення.

9. Транскордонні перевезення відходів, які не містять матеріалів у кількості, здатній виявляти небезпечні властивості, здійснюються на підставі висновку на транскордонне перевезення відходів.

10. Для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів суб'єкт господарювання подає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, заяву про видачу висновку на транскордонне перевезення відходів.

9. Подання суб'єктом господарювання заяви про видачу (переоформлення, анулювання) висновку на транскордонне перевезення відходів здійснюється в письмовій формі на паперових носіях та/або в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів та органів місцевого самоврядування, інформаційну систему управління відходами.

11. До заяви про видачу висновку на транскордонне перевезення відходів додаються:

копія зовнішньоекономічного договору або контракту про транскордонне перевезення відходів;

відомості про походження і склад відходів, які є об'єктом транскордонного перевезення;

висновок Торгово-промислової палати України або рішення центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері державної митної справи, або підприємства, що має дозвіл на здійснення митної брокерської діяльності про видачу коду згідно із УКТЗЕД для ідентифікації відходів.

У випадку імпорту відходів до заяви додатково додаються:

відомості, за підписом отримувача відходів про особу, що відповідає за управління відходами, місцезнаходження об'єкта управління відходами, код запланованої операції з відновлення відходів;

протокол аналізу що підтверджує відсутність властивостей, які роблять відходи небезпечними.

Строк дії висновку на транскордонне перевезення відходів становить один рік.

12. Підставами для прийняття рішення про відмову у видачі висновку на транскордонне перевезення відходів є:

недостовірність даних, зазначених у документах, поданих для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів;

подання документів, необхідних для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів, не в повному обсязі або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам.

Видача або надання відмови у видачі висновку на транскордонне перевезення відходів здійснюється безоплатно протягом 10 календарних днів з дня одержання центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, заяви та документів, необхідних для його видачі.

13. Підставами для прийняття рішення про анулювання висновку на транскордонне перевезення відходів, крім випадків, передбачених Законом України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», є:

встановлення факту надання в заяві про видачу висновку на транскордонне перевезення відходів та документах, що додаються до неї, недостовірної інформації;

провадження суб'єктом господарювання видів господарської діяльності, на які отримано висновок на транскордонне перевезення відходів, із порушенням вимог законодавства, щодо яких надавався припис про їх усунення.

14. Підставами для переоформлення висновку на транскордонне перевезення відходів є зміна зазначених у висновку обсягів відходів.

Переоформлення висновку на транскордонне перевезення відходів здійснюється безоплатно протягом 10 днів за заявою, до якої додається висновок на транскордонне перевезення відходів, який підлягає переоформленню, та документи за переліком для отримання висновку на транскордонне перевезення.

15. Підставами для прийняття рішення про відмову у переоформленні висновку на транскордонне перевезення відходів є:

недостовірність даних, зазначених у документах, поданих для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів;

подання документів, необхідних для видачі висновку на транскордонне перевезення відходів, не в повному обсязі або їх невідповідність встановленим законодавством вимогам.

Стаття 45. Ліцензування господарської діяльності з управління небезпечними відходами

1. Господарська діяльність з управління небезпечними відходами здійснюється суб'єктами господарювання на підставі ліцензії, що видається в порядку, встановленому Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності» з урахуванням особливостей, визначених цим Законом, та відповідно до ліцензійних умов провадження господарської діяльності з небезпечними відходами.

До господарської діяльності з управління небезпечними відходами належить комплекс операцій із збирання та оброблення небезпечних відходів. Збирання та оброблення небезпечних відходів без наявності ліцензії на здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами заборонено.

2. Не потребує отримання ліцензії на здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами діяльність з приймання та тимчасового зберігання відходів у разі, коли протягом одного року прийняті чи утворені відходи передаються суб'єкту господарювання у сфері управління відходами, а також діяльність зі збирання небезпечних відходів у складі побутових муніципальними пунктами роздільного збирання побутових відходів.

3. Відповідність матеріально-технічної бази встановленим вимогам підлягає обов'язковій перевірці до видачі ліцензії. Перевірка проводиться органом ліцензування за місцем провадження діяльності у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища та екологічної безпеки.

4. Підставою для проведення перевірки матеріально-технічної бази є заява суб'єкта господарювання у сфері управління небезпечними відходами.

Строк здійснення перевірки становить 10 робочих днів з дня отримання заяви. Тривалість проведення перевірки не повинна перевищувати одного робочого дня.

Здобувач ліцензії під час перевірки матеріально-технічної бази встановленим вимогам забезпечує умови для її проведення та надає на вимогу посадових осіб органу ліцензування документи, необхідні для проведення перевірки.

5. За результатами перевірки складається акт перевірки матеріально-технічної бази, необхідної для провадження господарської діяльності з управління небезпечними відходами.

Здобувач ліцензії після отримання підтвердження матеріально-технічної бази встановленим вимогам за результатами перевірки подає органу ліцензування заяву про отримання ліцензії.

6. Наявна матеріально-технічна база повинна відповідати технологічним регламентам та забезпечувати:

технологічні параметри процесу і окремих його стадій шляхом автоматизованого контролю технологічного процесу за допомогою систем сигналізації та блокування, що спрацьовують у разі перевищення граничних параметрів технологічного процесу і запобігають виникненню аварій;

контроль за вмістом у небезпечних відходах домішок, що спричиняють порушення технологічного процесу;

специфічні особливості виробництва;

очищення газових викидів, збирання відходів;

контроль за станом:

технологічного устаткування;

контрольно-вимірювальних приладів;

ізоляції устаткування і трубопроводів;

вентиляції;

протипожежного устаткування;

заземлення;

відеофіксацію, включаючи пряму трансляцію, здійснення операцій відновлення та видалення небезпечних відходів.

7. Матеріально-технічна база здобувача ліцензії повинна відповідати таким мінімальним технологічним вимогам для операцій:

1) збирання:

а) промислові майданчики для тимчасового зберігання відходів повинні бути покриті неруйнівним і непроникним для небезпечних відходів матеріалом з автономним зливовідводом. При цьому потрапляння поверхневого стоку з майданчиків у загальний зливовідвід не допускається. Необхідно передбачити ефективний захист відходів від дії атмосферних опадів та вітру;

б) у місцях зберігання відходів повинні бути передбачені стаціонарні або пересувні вантажно-розвантажувальні механізми;

в) збирання відходів забезпечується шляхом їх вилучення з місця чи об'єкта утворення;

г) збирання та сортування відходів здійснюється за видами відходів. Змішування відходів, якщо це не передбачено технологічними регламентами, не допускається;

г) для збирання і зберігання відходів на підприємстві повинні бути відведені та обладнані спеціальні майданчики, встановлена промаркована тара, відсіки, бункери тощо з чітким позначенням виду відходів та їх класу небезпеки. Конструкція та розміри тари повинні

забезпечувати легку заповнюваність і відвантаження відходів, унеможливлувати їх змішування, а також забруднення та псування відходів;

2) оброблення:

а) оброблення відходів проводять фізичним, хімічним чи біологічним способом. Для оброблення відходів застосовують широкий спектр механічних, гідромеханічних, тепломасообмінних, фізико-хімічних, біологічних, інших процесів, технологій і відповідного обладнання;

б) відновлення повинно бути спрямоване на повну або часткову заміну традиційних сировини, матеріалів і палива відходами, вилучення з них цінних складових (компонентів) тощо;

в) обсяг небезпечних відходів, які накопичуються в місцях їх відновлення, не повинен перевищувати двотижневої потужності виробничого устаткування з переробки відходів;

г) рідкі негорючі відходи перед знешкодженням необхідно зневоднювати, а токсичні водорозчинні сполуки переводити у нерозчинний стан;

г) перед термічним обробленням великих фракцій відходів повинно бути передбачене подрібнення, що має сприяти більш повному обробленню;

д) температура термічного оброблення відходів повинна бути не менше ніж 850°C , а за наявності галогеновмісних сполук — не менше ніж 1100°C . При цьому технологічне обладнання повинно включати основну камеру згорання, камеру допалювання з робочою температурою не нижче 1000°C , у якій відхідні гази мають перебувати не менше двох секунд за вмісту кисню не менше шести відсотків, систему очистки відхідних газів з подальшим їх охолодженням до температури, що не перевищує 150°C ;

3) видалення:

для здійснення видалення небезпечних відходів використовують спеціально відведене і відповідно обладнане місце чи об'єкт (майданчики, складські приміщення, споруди тощо) і спеціальну тару для зберігання небезпечних відходів, технічне обладнання відповідно до технологічних регламентів під час здійснення певних операцій з видалення відходів. Для видалення небезпечних відходів можуть використовуватися технологічні установки з термічного оброблення, які відповідають мінімальним вимогам, встановленим для видалення небезпечних відходів.

8. Конкретні технічні та технологічні вимоги до матеріально-технічної бази, її склад, параметри технологічного процесу для здійснення господарської діяльності з управління небезпечними відходами визначаються ліцензійними умовами.

9. Підстави для прийняття рішення про анулювання ліцензії встановлюються Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності».

10. Контроль за дотриманням ліцензіатами ліцензійних вимог здійснює орган ліцензування – центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами.

Стаття 46. Декларація про відходи

1. Власники відходів, діяльність яких призводить до утворення небезпечних відходів або річний обсяг утворення відходів, які не є небезпечними, перевищує 50 тонн, один раз на рік подають декларацію про відходи.

2. Порядок подання декларації про відходи та її форма затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Подання декларації про відходи здійснюється в електронному вигляді через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів та органів місцевого самоврядування, інформаційну систему управління відходами.

4. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами безоплатно протягом п'яти робочих днів з дня отримання декларації розглядає та здійснює її реєстрацію.

5. Підставами для прийняття рішення про відмову в реєстрації декларації про відходи є виявлення в наданій декларації неповних та/або недостовірних відомостей.

Стаття 47. Інформаційна система управління відходами

1. З метою забезпечення належного обліку, звітності, узагальнення та аналізу інформації у сфері управління відходами центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, створює та адмініструє інформаційну систему управління відходами, яка ведеться у вигляді електронної бази даних.

2. Інформаційна система управління відходами є державною власністю.

Ведення інформаційної системи управління відходами відбувається на основі програмного забезпечення, що забезпечує його сумісність і взаємодію з іншими базами даних та інформаційними системами.

3. Інформаційна система управління відходами складається з підсистем звітності, надання адміністративних послуг і реєстрів.

Підсистема звітності забезпечує отримання, аналіз та узагальнення інформації про обсяг, код та найменування, джерела утворення відходів, зміну власника відходів, онлайн-інформування про збирання, перевезення та оброблення відходів.

Підсистема надання адміністративних послуг забезпечує отримання суб'єктами господарювання адміністративних послуг з реєстрації декларацій про відходи, видачі дозволу на здійснення операцій з управління відходами, ліцензій на здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами.

Підсистема реєстрів складається з:

Реєстру суб'єктів господарювання у сфері управління відходами;

Реєстру дозволів на здійснення операцій з управління відходами;

Реєстру ліцензій на здійснення комплексу операцій з управління небезпечними відходами;

Реєстру письмових згод (повідомлень) на транскордонне перевезення небезпечних відходів та висновків на транскордонне перевезення відходів;

Реєстру виробників продукції, на яких поширюються системи розширеної відповідальності виробника;

Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника;
інших реєстрів, визначених законодавством;

Інформація та дані, що містяться в підсистемі реєстрів, крім випадків встановлених законом, є відкритими, а також оприлюднюються в установленому порядку у формі відкритих даних.

4. Порядок створення та адміністрування інформаційної системи, порядок ведення реєстрів затверджується Кабінетом Міністрів України.

5. Доступ до інформації, що міститься в інформаційній системі, здійснюється через офіційний веб-сайт центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, відповідно до законодавства.

Стаття 48. Облік відходів

1. Обліку підлягають усі відходи, утворені, зібрані, перевезені та оброблені на території України.

Утворювачі та власники відходів, суб'єкти господарювання у сфері управління відходами зобов'язані вести облік за обсягом, кодом

і найменуванням, джерелами утворення відходів, здійсненням операцій з управління відходами.

2. Для здійснення обліку відходів та операцій з управління відходами утворювачі та власники відходів, суб'єкти господарювання у сфері управління відходами зобов'язані вести облікові книги утворення відходів та здійснення операцій з управління відходами в паперовому та/або електронному вигляді. Строк зберігання облікових книг становить п'ять років.

3. Записи в облікових книгах здійснюються відповідно до типових форм обліку відходів, що затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища.

4. У разі припинення діяльності суб'єкта господарювання у сфері управління відходами, суб'єкти господарювання передають облікові книги утворення відходів та здійснення операцій з управління відходами до органів місцевого самоврядування, які забезпечують їх зберігання у строки, визначені частиною другою цієї статті.

5. Порядок державного обліку відходів та подання звітності затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища.

Стаття 49. Надання звітності до інформаційної системи управління відходами

1. Звітність до інформаційної системи управління відходами надають:

- 1) утворювачі та власники відходів, крім утворювачів побутових відходів;
- 2) суб'єкти господарювання у сфері управління відходами;
- 3) організації розширеної відповідальності виробників;
- 4) виробники продукції, до яких встановлено системи розширеної відповідальності виробника;

2. Надання звітності до інформаційної системи здійснюється шляхом заповнення електронної звітної форми з використанням електронного цифрового підпису.

3. Суб'єкти подання звітності несуть відповідальність за достовірність наданої інформації.

Розділ VIII. ПЛАНИ І ПРОГРАМИ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ

Стаття 50. Плани управління відходами

1. Плани управління відходами розробляються на національному, регіональному та місцевому рівнях, а також на рівні підприємств, організацій та установ.

2. Національні, регіональні та місцеві плани управління відходами розробляються на основі даних, отриманих в результаті статистичних спостережень, адміністративних даних центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, а також даних обліку та звітності підприємств, установ, організацій.

3. Проекти Національного, регіональних та місцевих планів управління відходами підлягають стратегічній екологічній оцінці та після їх затвердження оприлюднюються шляхом розміщення на офіційному веб-сайті органу, який здійснює їх затвердження.

Стаття 51. Національний план управління відходами

1. Національний план управління відходами розробляється з метою визначення конкретних екологічних, суспільно-політичних, інституційних, організаційно-технічних, регуляторних, технологічних заходів, спрямованих на реалізацію державної політики у сфері управління відходами, визначення відповідальних виконавців і строків здійснення заходів, джерел і обсягів фінансового забезпечення, засобів контролю за станом здійснення заходів та проведення моніторингу результатів їх впровадження у сфері управління відходами.

2. Національний план управління відходами розробляється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами та затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Національний план управління відходами має охоплювати всю територію України, розробляється на період 10 років та підлягає перегляду кожні 4 роки з дати набрання чинності.

4. Основними розділами Національного плану управління відходами є:

- 1) стан сфери управління відходами, де зазначається:
 - основні утворювачі відходів;
 - основні показники управління відходами (обсяги утворення, збирання, перевезення та оброблення відходів);

коротка характеристика об'єктів управління відходами (об'єкти рециклінгу, відновлення та видалення відходів);

2) стратегічне планування управління відходами, де зазначається: прогнознi показники утворення відходів та очікуваний розвиток системи управління відходами;

основні цілі/завдання з розвитку системи управління відходами та цільові показники, встановлені в рамках завдань;

заходи для досягнення цілей/завдань і цільових показників, у тому числі встановлення обов'язків різних установ та організацій, що будуть задіяні у здійсненні заходів;

оцінка потреби у закритті існуючих та створенні нових об'єктів управління відходами;

історичні місця розміщення відходів та заходи з їх очищення;

обсяги витрат і можливі джерела фінансування;

індикатори оцінки виконання плану;

3) інструменти реалізації плану;

4) моніторинг та оцінка ефективності виконання плану.

5. Національний план управління відходами є основою для розроблення регіональних планів управління відходами.

6. Оцінка ефективності впровадження Національного плану управління відходами проводиться центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами кожні два роки на основі показників оцінки досягнення цілей та здійснення заходів плану. Оцінка ефективності виконання Національного плану управління відходами оприлюднюється на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами.

7. Участь громадськості у підготовці Національного плану управління відходами здійснюється відповідно до законодавства.

Стаття 52. Регіональні плани управління відходами

1. Регіональні плани управління відходами розробляються для кожної області протягом року після набрання чинності Національним планом управління відходами. Порядок розроблення та затвердження регіональних планів управління відходами затверджується Кабінетом Міністрів України.

2. Регіональні плани управління відходами розробляються Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними державними адміністраціями, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями та погоджуються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління

відходами. Регіональні плани управління відходами мають охоплювати всю територію відповідної області.

3. Регіональні плани управління відходами розробляються на період 10 років та підлягають перегляду кожні 4 роки з дати набрання чинності.

4. Регіональні плани управління відходами оновлюються протягом шести місяців після внесення змін до Національного плану управління відходами.

5. Регіональні плани управління відходами мають узгоджуватися із Національним планом управління відходами. Цільові показники, встановлені Національним планом управління відходами, є обов'язковими для перенесення у регіональні плани управління відходами і можуть бути скориговані лише на підставі обґрунтування, наданого в регіональному плані управління відходами.

6. Затверджені регіональні плани управління відходами є обов'язковою умовою для фінансування з державного і обласного бюджетів програм і заходів у сфері управління відходами на території відповідної області.

7. Регіональні плани управління відходами є основою для розроблення місцевих планів управління відходами.

8. Оцінка ефективності впровадження регіональних планів управління відходами здійснюється Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними державними адміністраціями кожні два роки з дати набрання ними чинності на основі показників оцінки досягнення цілей та здійснення заходів плану. Оцінка ефективності виконання регіональних планів управління відходами оприлюднюється на веб-сайті органу, яким здійснена така оцінка.

9. Участь громадськості у підготовці регіональних планів управління відходами здійснюється відповідно до законодавства.

Стаття 53. Місцеві плани управління відходами (плани управління відходами територіальної громади)

1. Місцеві плани управління відходами є обов'язковими до розроблення для територіальних громад з чисельністю населення понад 25 000 осіб і для територіальних громад — суб'єктів співробітництва територіальних громад у сфері управління відходами, якщо сумарна чисельність населення таких громад перевищує 25 000 осіб.

2. Порядок розроблення та затвердження місцевих планів управління відходами встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища.

3. Місцеві плани управління відходами розробляються протягом одного року після набрання чинності регіональним планом управління відходами у відповідній області.

4. Місцевий план управління відходами оновлюється протягом шести місяців після внесення змін до регіонального плану управління відходами.

5. Місцеві плани управління відходами мають узгоджуватися з регіональними планами управління відходами. Цільові показники, встановлені регіональними планами управління відходами, є обов'язковими для перенесення у місцеві плани управління відходами і можуть бути скориговані лише на підставі обґрунтування, наданого в місцевому плані управління відходами.

6. Оцінка ефективності впровадження місцевих планів управління відходами здійснюється органом місцевого самоврядування кожні два роки на основі показників оцінки досягнення цілей та здійснення заходів плану. Оцінка ефективності виконання місцевих планів управління відходами оприлюднюється на веб-сайті органу, яким здійснена така оцінка.

Стаття 54. Плани управління відходами підприємств, установ та організацій

1. Утворювачі відходів, які подають декларації про відходи відповідно до цього Закону, суб'єкти господарювання у сфері управління відходами розробляють плани управління відходами. У планах зазначається прогнозні показники утворення відходів, їх код та найменування, заходи, що планується вжити для запобігання утворенню та зменшення обсягів відходів, їх належного збирання, перевезення, оброблення, виконання інших зобов'язань, визначених цим Законом.

2. Порядок розроблення планів управління відходами підприємств, установ та організацій затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища.

Стаття 55. Національна програма запобігання утворенню відходів

1. Національна програма запобігання утворенню відходів розробляється на період 10 років центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, та затверджується Кабінетом Міністрів України.

2. Національна програма запобігання утворенню відходів містить:

- 1) цільові показники запобігання утворенню відходів;
- 2) перелік заходів, спрямованих на запобігання утворенню відходів;

- 3) перелік організаційно-економічних інструментів, що мають бути запроваджені для виконання визначених завдань;

- 4) перелік показників оцінки досягнення цілей та виконання заходів щодо запобігання утворенню відходів, що дають змогу здійснювати моніторинг та оцінку стану реалізації програми.

3. Оцінка ефективності впровадження програми запобігання утворенню відходів проводиться центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, кожні два роки на основі показників оцінки досягнення цілей та здійснення заходів.

Оцінка ефективності впровадження Національної програми запобігання утворенню відходів оприлюднюється на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами.

4. Національна програма запобігання утворенню відходів може бути складовою Національного плану управління відходами.

5. Участь громадськості у підготовці Національної програми запобігання утворенню відходів здійснюється відповідно до законодавства.

Стаття 56. Фінансування заходів у сфері управління відходами

1. Фінансування заходів у сфері управління відходами здійснюється за рахунок коштів утворювачів та власників відходів. Для фінансування заходів у сфері управління відходами можуть залучатися кошти державного та місцевих бюджетів, фондів охорони навколишнього природного середовища, добровільні внески підприємств, установ, організацій, громадян України та їх об'єднань, а також інші джерела, не заборонені законом.

Стаття 57. Економічні інструменти для дотримання ієрархії управління відходами та фінансування заходів у сфері управління відходами

1. Для стимулювання дотримання ієрархії управління відходами, забезпечення повного відшкодування витрат та забезпечення фінансування заходів у сфері управління відходами впроваджуються такі економічні інструменти:

1) встановлення ставок екологічного податку, що справляється за захоронення відходів на полігонах, залежно від виду відходів та класу полігону;

2) впровадження системи, за якої утворювачі та власники відходів сплачують лише за фактичну вагу відходів, що не є придатними для підготовки повторного використання та відновлення, та створюються стимули для роздільного збирання відходів;

3) впровадження розширеної відповідальності виробника для специфічних видів відходів та заходів для підвищення її організаційної та економічної ефективності;

4) впровадження депозитних схем та інших заходів для заохочення ефективного збирання використаних продукції та матеріалів;

5) надання податкових пільг для стимулювання повторного використання та благодійного пожертвування продукції;

6) оподаткування продукції, відходи якої спричиняють значний негативний вплив на навколишнє природне середовище, з метою зменшення споживання такої продукції та стимулювання впровадження найкращих доступних технологій і методів управління для їх рециклінгу;

7) стимулювання використання продукції та матеріалів, що були отримані внаслідок рециклінгу;

8) надання податкових і кредитних пільг для фінансової підтримки проведення наукових досліджень та впровадження інноваційних технологій оброблення та рециклінгу відходів.

2. Законом України можуть встановлюватися й інші економічні інструменти для запобігання утворенню відходів, забезпечення їх рециклінгу та іншого відновлення, зокрема пільгове оподаткування екологічних видів продукції, пільгове кредитування і субсидування екологічних проектів, дотації на придбання природоохоронного устаткування, прискорені строки амортизації природоохоронного устаткування.

Розділ IX. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ

Стаття 58. Порухення законодавства у сфері управління відходами

1. Особи, винні в порушенні законодавства у сфері управління відходами, несуть дисциплінарну, адміністративну, цивільну чи кримінальну відповідальність за:

здійснення операцій у сфері управління відходами без відповідного дозволу на здійснення таких операцій або недотримання його умов;

порушення встановленого порядку подання декларації про відходи або за неподання такої декларації;

порушення правил ведення обліку утворення відходів та операцій з управління відходами;

порушення строків подання і порядку подання звітності про утворення, збирання, перевезення та оброблення відходів;

порушення вимог щодо передачі відходів суб'єктам господарювання у сфері управління відходами;

порушення встановленого порядку управління відходами, що призвело до забруднення навколишнього природного середовища, шкідливого впливу на здоров'я людини та завдало економічних збитків;

порушення встановлених правил і режиму експлуатації установок і виробництв з оброблення відходів, а також полігонів для захоронення відходів (сміттєзвалищ, шламосховищ, золовідвалів тощо);

порушення порядку ввезення в Україну, вивезення і транзиту через її територію відходів;

невиконання розпоряджень і приписів органів, що здійснюють державний контроль і нагляд за операціями з управління відходами та за місцями їх збирання та оброблення;

приховування, перекручення або відмову від надання повної та достовірної інформації за запитами посадових осіб і зверненнями громадян та їх об'єднань щодо безпеки утворення відходів та управління ними, у тому числі про їх аварійні скиди та відповідні наслідки;

несвоєчасну сплату екологічного податку за захоронення відходів.

2. Законами України може бути встановлено відповідальність і за інші порушення законодавства у сфері управління відходами.

Стаття 59. Відшкодування шкоди, заподіяної внаслідок порушення законодавства у сфері управління відходами

1. Підприємства, установи, організації, громадяни України, іноземці та особи без громадянства, іноземні юридичні особи зобов'язані відшкодувати шкоду, заподіяну ними внаслідок порушення законодавства у сфері управління відходами, у порядку і розмірах, встановлених законодавством України.

Стаття 60. Вирішення спорів у сфері управління відходами

1. Спори, що виникають у сфері управління відходами, вирішуються судом у встановленому законодавством порядку.

2. Міжнародними договорами України може бути передбачений інший порядок розгляду спорів щодо транскордонного перевезення відходів.

Розділ XI. МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ

Стаття 61. Участь України в міжнародному співробітництві у сфері управління з відходами

1. Україна бере участь в міжнародному співробітництві у сфері управління відходами відповідно до норм міжнародного права.

У разі коли міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлені інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, то застосовуються правила міжнародного договору.

Розділ XI. ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вводиться в дію через дванадцять місяців з дня набрання ним чинності.

2. Закон України «Про відходи» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 36—37, ст. 242 із наступними змінами) втрачає чинність після введення в дію цього Закону.

3. До приведення нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом вони застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

4. Пункт 1 частини п'ятої статті 10 цього Закону вводиться в дію через 5 років після введення системи розширеної відповідальності виробника щодо певної продукції.

Положення статті 42 в частині надання відомостей про фінансову гарантію або її еквівалент для отримання дозволу на здійснення операцій з управління відходами для здійснення

захоронення відходів на полігоні набирає чинності через чотири роки після введення в дію цього Закону.

5. Суб'єкти господарювання у сфері управління відходами, що експлуатуються на момент введення в дію цього Закону отримують дозвіл на здійснення операцій з управління відходами:

протягом шести місяців з моменту введення в дію цього Закону - потужністю 100 тон на добу або більше;

протягом року з моменту введення в дію цього Закону – потужністю менше 100 тон на добу.

Суб'єкти господарювання у сфері управління відходами, що здійснюють перевезення відходів зобов'язані отримати дозвіл на здійснення операцій з управління відходами протягом року з моменту введення в дію цього Закону.

6. У разі невідповідності місця захоронення (полігону) вимогам законодавства, разом з документами, що надаються заявником для отримання дозволу на здійснення операцій з управління відходами, подається план приведення місця захоронення у відповідність до вимог законодавства або план закриття та рекультивації місця захоронення.

З 1 січня 2025 року експлуатація місць захоронення (полігонів) відходів без оснащення системами захисту ґрунтових вод, вилучення та знешкодження біогазу та фільтрату, системами контролю викидів в атмосферне повітря та забруднення ґрунтів і підземних вод також системами моніторингу стану навколишнього природного середовища, забороняється окрім випадків, коли суб'єкт господарювання у сфері управління відходами виконує план приведення місця захоронення у відповідність до вимог законодавства у відповідності із графіком, визначеним умовами дозволу на здійснення операцій з управління відходами.

7. Виконавчі органи місцевих рад визначають оператора муніципальної системи управління побутовими відходами в термін не більше 6 місяців з дати введення в дію цього Закону.

До визначення оператора муніципальної системи управління побутовими відходами та встановлення тарифу на послугу з управління побутовими відходами функції виконавця послуги з управління побутовими відходами здійснює суб'єкт господарювання,

визначений виконавцем послуг з вивезення побутових відходів у встановленому порядку.

Суб'єкти господарювання, визначені виконавцями послуг з вивезення побутових відходів, що на дату введення в дію цього Закону мають діючий договір на надання відповідних послуг з органами місцевого самоврядування, мають переукласти договір з оператором муніципальної системи управління побутовими відходами. Договір переукладається на той самий строк, на який він був укладений з органом місцевого самоврядування.

8. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122):

статтю 52 викласти в такій редакції:

“Стаття 52. Псування, забруднення та засмічення сільськогосподарських та інших земель

Псування, забруднення та засмічення сільськогосподарських та інших земель хімічними речовинами та відходами —

тягне за собою накладення штрафу на громадян від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб, громадян — суб'єктів підприємницької діяльності — від двохсот п'ятдесяти до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.”;

статті 82—82³ викласти в такій редакції:

“Стаття 82. Порушення вимог управління відходами під час їх збирання, перевезення та оброблення

Порушення вимог управління відходами під час їх збирання, перевезення та оброблення —

тягне за собою накладення штрафу на громадян від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб - від тисячі до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, громадян — суб'єктів підприємницької діяльності — від двохсот п'ятдесяти до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 82¹. Порухення правил ведення обліку відходів, неподання або подання звітної інформації про управління відходами з порушенням строків

Порушення правил ведення обліку відходів, подання звітної інформації про управління відходами з порушенням встановлених строків, подання звітної інформації про управління відходами, що містить недостовірні дані, —

тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб, громадян — суб'єктів підприємницької діяльності від двохсот п'ятдесяти до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Неподання звітної інформації про управління відходами протягом двох звітних періодів, повторне протягом року подання звітної інформації про управління відходами, що містить недостовірні дані, за яке особу вже було піддано адміністративному стягненню, —

тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб, громадян — суб'єктів підприємницької діяльності від п'ятисот до восьмисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 82². Порухення встановленого порядку подання декларації про відходи або неподання такої декларації

Порушення встановленого порядку подання декларації про відходи або неподання такої декларації —

тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб, громадян — суб'єктів підприємницької діяльності — від двохсот п'ятдесяти до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 82³. Приховування, перекручення або відмова від надання повної та достовірної інформації за запитами посадових осіб і зверненнями громадян та їх об'єднань щодо управління відходами

Приховування, перекручення або відмова від надання повної та достовірної інформації за запитами посадових осіб і зверненнями громадян та їх об'єднань щодо безпеки утворення відходів та управління ними, у тому числі про їх аварійні скиди та відповідні наслідки, —

тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб, громадян — суб'єктів підприємницької діяльності від двохсот п'ятдесяти до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Повторне протягом року вчинення правопорушень, передбачених частиною першою цієї статті, за яке особу вже було піддано адміністративному стягненню, —

тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб, громадян — суб'єктів підприємницької діяльності від п'ятисот до восьмисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.”;

статтю 82⁴ виключити;

статті 82⁵ і 82⁶ викласти в такій редакції:

“Стаття 82⁵. Порухення правил передачі відходів

Передача відходів з порушенням установлених правил, а також суб'єктам господарювання, що не мають відповідного дозволу на проведення таких операцій, —

тягне за собою накладення штрафу на громадян від двохсот до шестисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб, громадян — суб'єктів підприємницької діяльності — від чотирьохсот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 82⁶. Порухення встановлених правил і режиму експлуатації установок і виробництв з оброблення відходів

Порухення встановлених правил і режиму експлуатації установок і виробництв з оброблення відходів, а також полігонів для захоронення відходів (сміттєзвалищ, шламосховищ, золівдвалів тощо) —

тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб, громадян — суб'єктів підприємницької діяльності від чотирьохсот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.”;

статтю 82⁸ виключити;

статтю 91³ виключити;

в абзаці другому частини третьої статті 109 слова “від двох до десяти” замінити словами “від ста до ста п’ятдесяти”;

в абзаці другому частини третьої статті 116² слова і цифри “від 0,5 до одного неоподаткованого мінімуму” замінити словами “від ста до ста п’ятдесяти”;

у статті 119:

абзац перший частини другої після слів «вікон і дверей» доповнити словом та розділовим знаком «автомобілів,»;

в абзаці другому частини другої слова і цифри “від 0,5 до одного неоподаткованого мінімуму” замінити словами “від ста до ста п’ятдесяти неоподатковуваних мінімумів”;

статтю 244 викласти у такій редакції:

"Стаття 244. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі, розглядає справи про адміністративні правопорушення, пов’язані з порушенням законодавства у сфері використання та охорони земель і порядку та умов ведення насінництва та розсадництва, правил технічної експлуатації самохідних сільськогосподарських машин і правил техніки безпеки під час їх експлуатації (статті 52 - 53-4, 54-56, 104-1, 108 та 188-5).

Від імені центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі розглядати справи про адміністративні правопорушення, визначені частиною першою цієї статті, і накладати адміністративні стягнення мають право Головний державний інспектор України у сфері державного контролю за використанням та охороною земель і дотримання вимог законодавства України про охорону земель і його заступники, головні державні інспектори у сфері державного контролю за використанням та охороною земель і дотримання вимог законодавства України про охорону земель Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя, районів та їх перші заступники, старші державні інспектори та державні інспектори у сфері державного контролю за використанням та охороною земель і

дотримання вимог законодавства України про охорону земель відповідних територій".

2) у Законі України "Про охорону навколишнього природного середовища" (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 41, ст. 546 із наступними змінами):

у пункті д) частини першої статті 17 слова "надання дозволів на здійснення операцій у сфері поводження з відходами" замінити словами "видачі дозволу на здійснення операцій з управління відходами";

у пункті е) частини першої статті 19 слова "збір, переробку, утилізацію і захоронення відходів" замінити словами "управління побутовими відходами, відходами будівництва та знесення";

у абзаці п'ятнадцятому пункту а) частини першої статті 20² слово "утилізація" у відповідних відмінках замінити словом "відновлення";

у абзаці сімнадцятому пункту а) частини першої статті 20² слова "поводження з відходами" замінити словами "управління відходами";

у пункті д) частини першої статті 20³ та пункті д) частини першої статті 20⁴ слова "здійснення операцій у сфері поводження з відходами" виключити;

у пункті в) частини другої статті 25¹ слова "розміщення відходів" замінити словами "управління відходами";

у пункті а) частини першої статті 48 слова "утилізації та знешкодження" замінити словами "рециклінгу";

у частині першій статті 51 слова "і відходів" виключити, після слів "їх ліквідація" доповнити словами та розділовим знаком "відновлення та видалення відходів,";

у частині першій статті 52 слово "утилізації" замінити словами "відновлення або видалення";

статтю 55 викласти в такій редакції:

"Стаття 55. Охорона навколишнього природного середовища від забруднення відходами

Утворювачі відходів повинні вживати ефективних заходів для зменшення обсягів утворення відходів, а також для оброблення відходів, утворення яких неможливо уникнути.

Здійснення операцій з управління відходами дозволяється лише за наявності дозволу на здійснення операцій з управління відходами на визначених місцевими радами територіях із додержанням санітарних та екологічних норм. ”;

3) у Законі України “Про альтернативні джерела енергії” (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 24, ст. 155 із наступними змінами):

в абзацах третьому і десятому статті 1 слова “органічних відходів” замінити словом “біовідходів”;

4) у Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затвердженому Законом України “Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності” (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 47, ст. 532 із наступними змінами):

пункт 40 викласти в такій редакції:

“40. Дозвіл на здійснення операцій з управління відходами Закон України “Про управління відходами”;

у пункті 75 у графі “Законодавчий акт України” слова “Закон України “Про відходи” замінити словами “Закон України “Про управління відходами”;

доповнити Перелік пунктом 155 такого змісту:

“155. Висновок на транскордонне перевезення відходів Закон України “Про управління відходами”;

5) пункти 31 та 32 частини першої статті 7 Закону України “Про ліцензування видів господарської діяльності” (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 23, ст. 158 із наступними змінами) виключити;

6) у статті 3 Закону України “Про оцінку впливу на довкілля” (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 29, ст. 315):

пункт 8 частини другої викласти в такій редакції:

“8) управління відходами:

об’єкти управління небезпечними відходами (збирання, крім муніципальних пунктів роздільного збирання побутових відходів, оброблення);

об’єкти управління відходами, що не є небезпечними (збирання, оброблення), потужністю 100 тон на добу або більше;”;

абзац сьомий пункту 11 частини третьої викласти в такій редакції:

“об’єкти управління відходами, що не є небезпечними (збирання, відходів, оброблення), потужністю менше 100 тонн на добу, крім муніципальних пунктів роздільного збирання побутових відходів; ”;

у частині восьмій статті 4 слова “поводження з відходами” замінити словами “управління відходами”.

в абзаці четвертому підпункту 5 частини другої статті 6 слова «поводження з відходами» замінити словами «управління відходами».

7) у тексті Закону України “Про житлово-комунальні послуги” (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 1, ст. 1):

пункт 7 частини другої статті 6 викласти в такій редакції:

“7) послуги з управління побутовими відходами - оператор муніципальної системи управління побутовими відходами, а у разі його відсутності - суб’єкт господарювання, визначений виконавцем послуг з вивезення побутових відходів у встановленому законодавством порядку.”;

у статті 25:

абзац перший частини першої викласти в такій редакції:

“1. Споживачі зобов’язані укласти договір про управління побутовими відходами з виконавцем послуги з управління побутовими відходами, визначеним у встановленому законодавством порядку. ”;

у абзаці другому частини першої слова “має право на вибір серед визначених у встановленому законодавством порядку виконавців послуг з поводження з побутовими відходами” замінити словами “укладає договір про надання послуги з управління побутовими відходами з виконавцем послуги з управління побутовими відходами”;

у абзаці першому частини другої слова “правилами надання відповідної комунальної послуги, що затверджуються” виключити;

частини третю та п’яту виключити;

частину четверту після слів “цим Законом” доповнити словами “Законом України “Про управління відходами” ”;

слова “поводження з побутовими відходами” замінити словами “управління побутовими відходами”;

8) у частині першій статті 4 Закону України “Про військово-цивільні адміністрації” (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 13, ст. 87 із наступними змінами):

у пункті 8 слова “перероблення та захоронення побутових відходів” виключити ;

у пункті 42 слова “збирання, транспортування, утилізації та знешкодження побутових відходів” замінити словами “управління побутовими відходами”.

9) у Законі України “Про благоустрій населених пунктів” (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 40, ст. 517 із наступними змінами):

частину першу статті 10 доповнити пунктом 5 такого змісту:

“5) затвердження місцевих планів управління відходами.”;

пункт 4 частини другої статті 10 викласти в такій редакції:

“4) розроблення та реалізація місцевих планів управління відходами та створення муніципальних систем управління побутовими відходами;”;

статтю 30 викласти в такій редакції:

“Стаття 30. Вимоги до управління побутовими відходами

1. Створення муніципальних систем управління побутовими відходами здійснюється шляхом використання найбільш ефективних і безпечних технологій за мінімальних економічних витрат, найбільш вигідних для того чи іншого населеного пункту схем і методів збирання, вивезення та оброблення відходів з урахуванням щільності забудови у порядку, визначеному законом..”.

10) у Законі України “Про місцеве самоврядування в Україні” (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170 із наступними змінами):

у частині першій статті 26:

у пункті 38 слова “розміщення відходів” замінити словами “управління відходами”;

у пункті 54 слова “у сфері поводження з небезпечними відходами” замінити словами “управління небезпечними відходами у складі побутових відходів”;

пункт 55 викласти в такій редакції:

“55) затвердження місцевих планів управління відходами; ”;

доповнити пунктами 58 та 56 такого змісту:

“58) створення муніципальних пунктів роздільного збирання побутових відходів;

59) прийняття рішень про відведення земельних ділянок для організації об’єктів управління відходами у межах населених пунктів.”;

у пункті а) частини першої статті 30:

у підпункті 6 слова “вирішення питань збирання, транспортування, утилізації та знешкодження побутових відходів” замінити словами “організація управління побутовими відходами, відходами будівництва та знесення”;

підпункт 15 викласти в такій редакції:

“15) розроблення та реалізація місцевих планів управління відходами;”;

у підпункті 22 слова “поводження з побутовими відходами” замінити словами “управління побутовими відходами”;

доповнити пункт підпунктами 23-33 такого змісту:

“23) визначення у встановленому порядку суб'єктів господарювання, що надають послуги зі збирання, вивезення, відновлення та видалення побутових відходів;

24) визначення оператора муніципальної системи управління відходами;

25) впровадження роздільного збирання побутових відходів та забезпечення виконання цільових показників з підготовки для повторного використання та рециклінгу побутових відходів;

26) організація роботи муніципальних пунктів роздільного збирання побутових відходів;

27) забезпечення ліквідації несанкціонованих сміттєзвалищ у межах населених пунктів;

28) передача безхазяйних відходів суб'єктам господарювання у сфері управління відходами для їх оброблення;

29) надання інформації та проведення інформаційно-роз'яснювальної роботи для громадськості щодо управління відходами;

30) затвердження норм надання послуг з управління побутовими відходами;

31) встановлення тарифів на послуги зі збирання, вивезення, відновлення та видалення побутових відходів;

32) встановлення тарифу на послугу з управління побутовими відходами;

33) затвердження інвестиційних програм суб'єктів господарювання у сфері управління відходами.”;

у пункті б) частини першої статті 33:

підпункт 7 виключити;

у підпункті 7-1 слова “суб'єктів підприємницької діяльності у сфері поводження з відходами” замінити словами “суб'єктів господарювання у сфері управління побутовими відходами”;

підпункт 12 викласти в такій редакції:

“12) здійснення контролю за додержанням юридичними та фізичними особами вимог у сфері управління відходами та розгляд справ про адміністративні правопорушення або передача їх матеріалів на розгляд інших державних органів у разі порушення законодавства про управління відходами;”;

у підпункті 6 частини другої статті 44 слова “та лімітів розміщення відходів” виключити.

11) у частині першій статті 2 Закону України “Про стратегічну екологічну оцінку” (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 16, ст. 1110) слова “поводження з відходами” замінити словами “управління відходами”.

12) у частині першій статті 22 Закону України “Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку” (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 29, ст. 262 із наступними змінами) слова “вивезення побутових відходів” замінити словами “отримання послуги управління побутовими відходами”.

13) у пункті 37 частини другої статті 15 Закону України “Про правовий режим воєнного стану” (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 28, ст. 250 із наступними змінами) слова “збирання, транспортування, утилізації та знешкодження побутових відходів” замінити словами “управління побутовими відходами”.

14) у абзаці двадцять третьому частини другої статті 4 Закону України “Про приватизацію державного і комунального майна” (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 12, ст. 68) слова “на використання яких отримано дозвіл на здійснення операцій у сфері поводження з відходами” замінити словами “на експлуатацію яких отримано дозвіл на здійснення операцій з управління відходами”.

15) у абзаці десятому частини першої статті 4 Закону України “Про державно-приватне партнерство” (Відомості Верховної Ради

України, 2010 р., № 40, ст. 524) слова “поводження з відходами” замінити словами “управління відходами”.

16) у Законі України “Про комплексну реконструкцію кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду” (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 10, ст. 88 із наступними змінами):

у частині першій статті 8 слова “поводження з відходами” замінити словами “управління відходами”;

у частині другій статті 8 слова “утилізації відходів, що утворюються під час знесення будинків” замінити словами “підготовки до повторного використання відходів знесення, їх відновлення та видалення”;

у абзаці восьмому частини першої статті 13 слова “утилізації відходів, що утворюються під час знесення будинків” замінити словами “підготовки до повторного використання відходів знесення, їх відновлення та видалення”.

5. Кабінету Міністрів України протягом дванадцяти місяців з дня набрання чинності цим Законом:

подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із Законом України “Про управління відходами”.

відповідно до компетенції забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

привести власні нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

розробити та затвердити критерії класифікації небезпеки та правила попереджувального маркування хімічної продукції (хімічних речовин та сумішей) відповідно до Узгодженої на глобальному рівні системи класифікації та маркування хімічних речовин (GHS) ООН (Globally Harmonized System of Classification and Labelling of Chemicals (GHS)), із розшифровкою кодів класифікації небезпеки, які зазначені у Додатку III до цього Закону, шляхом затвердження відповідного технічного регламенту.

Голова

Верховної Ради України

Додаток 1
до Закону України
“Про управління відходами”

**ПЕРЕЛІК
операцій з видалення відходів**

D1 Розміщення на поверхні чи в землі, у тому числі захоронення тощо

D2 Оброблення ґрунтом, у тому числі біологічний розклад рідких або мулових відходів у ґрунті тощо

D3 Закачування на глибину, у тому числі закачування відходів відповідної консистенції у свердловини, соляні куполи або природні резервуари тощо

D4 Скидання на поверхню рідких і шламових (мулових) відходів, у тому числі скидання рідких або шламових відходів у котловани, ставки чи відстійники тощо

D5 Захоронення на спеціально обладнаних полігонах, у тому числі захоронення у відокремлених секціях, закритих та ізольованих одна від одної та від навколишнього середовища тощо

D6 Скидання у водойми, крім морів/океанів

D7 Скидання в моря/океани, у тому числі на морське дно

D8 Біологічне оброблення, не зазначене в інших позиціях цього додатка, в результаті якого утворюються кінцеві сполуки чи суміші, що видаляються шляхом здійснення операцій, визначених у позиціях D1—D12 цього додатка

D9 Фізико-хімічне оброблення, не зазначене в інших позиціях цього додатка, в результаті якого утворюються кінцеві сполуки чи суміші, що видаляються шляхом здійснення операцій, визначених у позиціях D1—D12 цього додатка, у тому числі випарювання, висушування, кальцинування тощо

D10 Спалювання на суші

D11 Спалювання в морі (заборонено законодавством ЄС і міжнародними конвенціями)

D12 Постійне зберігання, у тому числі у спеціальних контейнерах у шахті тощо

D13 Попередні операції з відходами перед операціями видалення, визначеними у позиціях D1—D12 цього додатка, у тому числі сортування, дроблення, ущільнення, гранулювання, сушіння, подрібнення, кондиціонування або відокремлення.

D14 Перепакування перед здійсненням операцій, визначених у позиціях D1—D13 цього додатка

D15 Зберігання перед здійсненням операцій, визначених у позиціях D1—D14 цього додатка.

Додаток 2
до Закону України
«Про управління відходами»

**ПЕРЕЛІК
операцій з відновлення відходів**

R1 Використання, головним чином, як палива чи в інший спосіб для виробництва енергії*

R2 Відновлення/регенерація розчинників

R3 Рециклінг/відновлення органічних речовин, що не використовуються як розчинники, у тому числі компостування та інші процеси біологічної трансформації, а також підготовка до повторного використання, газифікація та піроліз, коли компоненти використовуються як хімікати та відновлення органічних матеріалів у вигляді засипки.

R4 Рециклінг/відновлення металів та їх сполук (включаючи підготовку до повторного використання).

R5 Рециклінг/відновлення інших неорганічних матеріалів (включаючи підготовку до повторного використання, рециклінг неорганічних будівельних матеріалів, відновлення неорганічних матеріалів у вигляді зворотного заповнення та очищення ґрунту, що призводить до відновлення ґрунту).

R6 Регенерація кислот чи основ.

R7 Відновлення компонентів, що використовуються для зменшення забруднення.

R8 Відновлення компонентів із каталізаторів.

R9 Очищення нафтопродуктів чи інші види їх повторного використання

R10 Оброблення ґрунту, що сприяє веденню сільського господарства чи поліпшує стан навколишнього природного середовища.

R11 Використання відходів, утворених під час здійснення операцій, визначених у позиціях R1—R10 цього додатка

R12 Попередні операції з відходами для здійснення операцій, визначених у позиціях R1—R11 цього додатка. Якщо інший код R не підходить, це може включати попередні операції до відновлення, включаючи попередню обробку, в тому числі демонтаж, сортування, дроблення, ущільнення, гранулювання, сушіння, подрібнення, кондиціонування, перепакування, відокремлення, змішування або

змішування перед подачею на будь-яку операцію, визначених у позиціях від R1 до R11.

R13 Зберігання відходів перед здійсненням операцій, визначених у позиціях R1—R12 цього додатка (крім операції збирання)

* Включає також установки термічного оброблення побутових відходів, якщо їх енергетична ефективність не менше:

0,60 — для установок, експлуатацію яких розпочато до набрання чинності цим Законом;

0,65 — для установок, експлуатацію яких розпочато після набрання чинності цим Законом.

Для визначення енергетичної ефективності використовують формулу:

$$EE = [(E_p - (E_f + E_i) / (0,97 \times (E_w + E_f))] \times KKK, \text{ де:}$$

EE — енергетична ефективність;

E_p — річний обсяг виробництва електричної та теплової енергії в ГДж/рік, що обчислюється за формулою:

$$E_p = 2,6 \times E_e + 1,1 \times E_t, \text{ де:}$$

E_e — річний обсяг виробництва електричної енергії;

E_t — річний обсяг виробництва теплової енергії;

E_f — річний обсяг енергії, використаної для виробництва пари (теплової енергії) (ГДж/рік);

E_w — потенційний річний обсяг енергії, що можна отримати від оброблення відходів (ГДж/рік), на основі врахування при розрахунку їх мінімальної калорійності (теплотворної здатності);

E_i — річний обсяг додаткової енергії, що надходить до технологічного процесу, за виключенням E_w та E_f (ГДж/рік);

0,97 — коефіцієнт, що враховує втрати енергії, спричинені утворенням шлаку та випромінюванням.

Під час розрахунку показника енергоефективності установок термічного оброблення побутових відходів враховуються кліматичні умови в місцях розташування установок, які залежать від оцінки потреби в опалюванні зазначеної території (ПГД — показник градус-днів).

KKK — коригуючий коефіцієнт клімату.

ККК для установок, експлуатацію яких розпочато до набрання чинності цим Законом:

$\text{ККК} = 1$ — якщо ПГД не менше 3350;

$\text{ККК} = 1,25$ — якщо ПГД не перевищує 2150;

$\text{ККК} = -(0,25 / 1200) \times \text{ПГД} + 1,698$ — за інших значень ПГД.

ККК для установок, експлуатацію яких розпочато після набрання чинності цим Законом:

$\text{ККК} = 1$ — якщо ПГД не менше 3350;

$\text{ККК} = 1,12$ — якщо ПГД не перевищує 2150;

$\text{ККК} = -(0,12 / 1200) \times \text{ПГД} + 1,335$ — за інших значень ПГД.

Отримане значення ККК має бути округлене до трьох знаків після коми.

ПГД — показник градус-днів (оцінка потреби в опалюванні) розраховується як річна сума різниць між 18 градусами та середньоденною температурою (лише для тих днів, коли температура не перевищує 15 градусів). При цьому середньоденні температури визначаються, як середні між максимальною та мінімальною добовою температурою.

Плановий показник на певний рік для кожної установки термічного оброблення розраховується як середній за останні 20 років для населеного пункту, де розміщено установку.

Додаток 3
до Закону України
«Про управління відходами»

ПЕРЕЛІК
властивостей відходів, які роблять їх небезпечними

НВ 1 Вибухонебезпечність: відходи, які здатні до хімічної реакції з виділенням газу за такої температури, тиску та з такою швидкістю, що можуть завдати шкоди навколишньому природному середовищу, включаючи відходи піротехнічних виробів, вибухонебезпечні відходи органічних пероксидів та відходи вибухонебезпечних самореактивних речовин.

НВ 2 Окисна здатність: відходи, які, виділяючи кисень, викликають або сприяють горінню інших матеріалів.

НВ 3 Легкозаймистість:

- легкозаймисті рідкі відходи: рідкі відходи, які мають температуру спалаху нижче 60°C або відпрацьовані газойль, дизельне паливо та світлі нафтопродукти з температурою спалаху від $> 55^{\circ}\text{C}$ до $\leq 75^{\circ}\text{C}$;
- легкозаймисті пірофорні рідкі або тверді відходи: тверді або рідкі відходи, які навіть у невеликій кількості можуть спалахнути протягом п'яти хвилин при взаємодії з повітрям;
- легкозаймисті тверді відходи: тверді відходи, які легко займаються або можуть спричинити, або сприяти горінню через тертя
- легкозаймисті газоподібні відходи: газоподібні відходи, які є легкозаймистими у повітрі за температури 20°C та нормального атмосферного тиску 101,3 кПа;
- відходи, що вступають у реакцію з водою: відходи, які при контакті з водою виділяють легкозаймисті гази у небезпечних обсягах;
- інші легкозаймисті відходи: легкозаймисті аерозолі, відходи, що саморозігріваються, органічні пероксиди та самореактивні відходи.

НВ 4 Подразнювальна здатність – подразнення шкіри чи пошкодження очей.

НР 5 Вибіркова токсичність для окремих органів-мішеней (ВТОМ) /Токсичність при аспірації: відходи, які можуть проявити вибірккову токсичність для окремих органів за одноразового або повторюваного впливу, або які можуть спричинити гострі токсичні ефекти внаслідок аспірації.

НВ 6 Гостра токсичність: відходи, які можуть спричинити гострі токсичні ефекти після перорального надходження, потрапляння на шкіру або під час вдихання.

НВ 7 Канцерогенність: відходи, які провокують рак або збільшують вірогідність його настання.

НВ 8 Коррозивність: відходи, які при контакті можуть викликати роз'їдання шкіри.

НВ 9 Інфекційність: відходи, які містить життєздатні мікроорганізми або їх токсини, які є або вважаються такими, що викликають захворювання в людей чи інших живих організмів.

НВ 10 Токсичність для репродуктивної системи: відходи, які негативно впливають на статеву функцію та репродуктивність дорослих чоловіків і жінок, а також мають токсичну дію на розвиток потомства.

НР 11 Мутагенність: відходи, які можуть викликати мутацію, тобто постійні зміни в кількості або структурі генетичного матеріалу в клітині.

НВ 12 Здатність виділяти гостротоксичний газ: відходи, які при контакті з водою або кислотою виділяють гостротоксичні гази.

НВ 13 Сенсibiliзуюча здатність: відходи, які містять одну або більше хімічних речовин про які відомо, що вони спричиняють сенсibiliзацію (алергічну реакцію) на шкірі або у дихальних шляхах.

НР 14 Екотоксичність: відходи, які становлять або можуть становити безпосередній або віддалений ризик для довкілля.

НВ 15 Відходи здатні проявляти небезпечні властивості, що зазначені вище, але не класифіковані за ними.

СЕДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: БОНДАРЕНКО ОЛЕГ ВОЛОДИМИРОВИЧ
Сертифікат: 2B6C7DF9A3891DA104000000764A4D00E8877801
Дійсний до: 10.04.2021 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
№ 04-15/03-2020/65753 від 03.06.2020

97359